

**DŽEK
SLEJD**

**BROJ
94**

**CENA
200 DINARA**

**EDICIJA
DOK
HOLIDEJ
VANREDAN
BROJ**

ŠEJN

OPASNI ŽUTOKLJUNCI



★ **SEJN** ★

BROJ 94

DŽEK SLEJD

OPASNI ŽUTOKLJUNCI



NIŠRO FORUM · OUR MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Š E J N

Broj: 94

Glavni i odgovorni urednik:

Slavko DRAGINČIĆ

Urednik:

Zorka ĆIRIĆ

Naslov originala:

Jack Slade

DANGEROUS FLEDLINGERS

Recenzija:

Miloš SIMIĆ

Prevod i adaptacija:

Miloš SIMIĆ

Lektor:

Olivera ŠIJAKKI

Tehnički urednik:

Lajoš ILEŠ

Naslovna strana:

Ferenc BARAT

Korektori:

Ida ĆEKIĆ

Julijana KARDOŠ

Štampa: 23. II 1987.

Tržište: 16. III 1987.

Izdaje i štampa NIŠRO FORUM — OOUR MARKETPRINT, Novi Sad, Vojvode Mišića 1. Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINČIĆ. Urednik: Zorka ĆIRIĆ. Naslov originala: Jack Slade — DANGEROUS FLEDLINGERS.

Copyright: 1976. by Towe Publications INC, prema ugovoru sa GPA iz Minhena.

Oslobodeno osnovnog poreza na promet, mišljenjem Pokrajinskog sekretarijata za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine, broj 413-12/79. od 23. II 1979. godine.

Šejn je sjahao. Okrenuo se i razvukao lice u osmeh. Od-
bor za doček je izgleda bio spreman kao napeta puška. Bili su
to snažni momci. Mračni tipovi kakve je Šejn već odavno
upoznao!

Približavali su mu se. Polako! Korak po korak. I, uskoro
je Šejn primetio da je opkoljen sa svih strana!

Pokušao je da se osmehne. Podigao je desnu ruku i zaba-
cio svoj šešir na potiljak.

Međutim, odmah mu je bilo jasno da tu nije sve bilo ka-
ko treba! Možda je ušao kroz kapiju nekog drugog ranča?

— Želeo bih da razgovaram sa mister Hudom — dovika-
nu Šejn.

— Da to nije neko kukavičje jaje? — zacereka se jedan
od momaka koji su dočekali Šejna. Bio je to neki visok, sna-
žan momak četvrtastog lica koji je i telom delovao nekako
četvrtasto. Međutim, već na prvi pogled se jasno moglo pri-
metiti da se tog čoveka treba čuvati kao zvečarke u pustinji.

— Jeste li vi mister Hud? — upitao je Šejn.

— Ovde mi postavljamo pitanja! — viknu četvrtasti čo-
vek besno i udari dlanom o dlan. — Znači, zaveži, dugajlijo!

Šejn se namršti. — Čekajte, ljudi, zar se ja sada ne na-
lazim na Hudovom ranču?

Pitanje je svakako bilo suvišno. Ti tipovi grubih i suro-
vih crta ličili su na razjarene bikove. Jedan od njih podiže
ruku i nitkovi se ustremišu na Šejna kao orlušine na svoju
žrtvu.

— Nećemo upucati to kopile. Udaraćemo ga sve dotle dok
ne ispusti dušu!

Jedan kroše odbaci Šejna unazad prema mrkovu. Dva di-
rekta vratiše ga ponovo napred. Napad je bio tako iznenađen
da se Šejn u početku zbunio. Međutim, sada se već pribrao.
Bio je ljut kao ris i počeo je da udara na sve strane oko sebe.
Oborio je dvojicu nitkova na zemlju, a trećeg onesposobio za
borbu pre nego što su ostali uspeali da se bace na njega.

Šejn se opружи koliko je dug. Preko njega su ležala pe-
torica nitkova, pokušavajući da ga drže za noge i ruke. Pso-
vali su gadno.

Uprkos tereta Šejn se prevrnuo vešto kao mačka. Ustao
je i ona četvorica se nadoše na zemlji. Šejn je uspeo da obori
još dvojicu.

Međutim, pod naletom sledeće petorice Šejn je pao. Po-
diže se prašina. Ljudi su kašljali i znojili se od napora. Tek

kada im je uspjelo da njegove ruke rašire i pritisnu ih na zemlju, pošlo im je za rukom da umire i njegove dugačke noge.

Dahćući i stenjući ležao je Šejn na zemlji. Njegov grudni koš se nadimao. Po dvojica nitkova držali su ga za obe ruke i obe noge.

Tada se iznad njega našao onaj prokleti kućkin sin sa četvrtastim licem. Iscerio se pakosno, sagnuo se i počeo da ga udara pesnicom po glavi i bradi.

— Pogana njuško, do đavola! — režao je kao besan pas. — Sredićemo mi već vas, prokleti doseljenički ološu!

Šejnova glava se pomerila čias na jednu čias na drugu stranu. On je kuvao od besa i prikupio je još jednom svu snagu.

Ljudi riknuše kao divlje zveri kada se on jednim snažnim zamahom istrgao iz njihovih grubih šapa i već sledećeg trenutka našao se na nogama ispred njih. Oni su mislili da Šejn više nema snage ni da ustane a kamoli da se bori protiv njih. ma snage ni da ustane, a kamoli da se bori protiv njih.

Četvrtasti nitkov je urliknuo od bola kada je Šejnova pesnica sevnula kroz vazduh i odsela na njegovoj bradi tako da mu je šešir pao sa glave.

Četvrtasti čovek posrnu za trenutak unazad. a zatim pade na zemlju.

— Fetse! — prolomio se snažan glas preko prostranog dvorišta. — Prestanite već jednom, sto mu paklenih gromova!

Sigurno ni sam đavo ne zna kako bi se ova borba završila. Ipak, Šejnove šanse nisu bile tako male, kako su njegovi protivnici pretpostavljali. Neko bi već sada morao da se maši revolvera i već sledećeg trenutka bi se na taj način rešio ishod borbe.

Šejn se okrenuo prema glavnoj zgradi ranča. Tamo je sada odjednom stajao neki krupan, snažan čovek srebrnaste koše.

Četvrtasti nitkov je protresao glavu. Izgleda da je odmah shvatio gde se nalazi. Ustao je polako, a zatim se sagnuo. Međutim, nije to učinio da bi podigao svoj šešir koji se otkotrljao nekoliko koraka dalje od mesta gde je pao, već se mašio revolvera i već sledećeg trenutka uperio je cev u Šejnove grudi.

— Fris je ovde! — viknu on veselo. — Uхватili smo ga, ser! — doviknu on pogledavši prema glavnoj kući ranča.

Šejn je pogledao unaokolo.

Dva čoveka koje je oborio svojom snažnom pesnicom još uvek su se nalazili na zemlji. Ali, ostali nitkovi su učinili ono isto što i Fets. Izvukli su svoje revolvere iz futrola i cevi đavolski opasno uperili u Šejna.

Snažni, krupni čovek je polako koračao niz stepenice.

Četvrtasti nitkov pride Šejnu i zabi mu cev revolvera u stomak. Uzeo je zatim Šejnov „kolt”.

— Uхватili smo Frisa, ser! — doviknu on — Najzad nam je taj kućkin sin pao šaka. I, ja predlažem da mu sudimo po kratkom postupku!

Krupni čovek se namršti.

— Pa to nije Fris, vi, nitkovi! — viknu on glasom koji je odjeknuo kao grmljavina.

Šejn nije imao priliku da objasni da se tu radi o nekom nesporazumu.

Četvrtasti čovek koraknu napred. Zatim se sklonio u stranu i krupni čovek sa sedom kosom uđe u krug koji su napravili revolveraši. Uskoro je ispitivački pogled sivih očiju prostrelio Šejna. — Ko ste vi?

— Zovem se Šejn.

Ništa više nije bilo potrebno da kaže.

— Fetse, izlapela babo! — zaškriguta zubima krupni čovek i okrete se. — Sklanjajte te revolvare, prokleti maloumnici! Zar ne umete da mućnete glavom? Fris, pa zar ste vi ludi ili vam je vrana popila mozak?

Fets, četvrtasti revolveraš, pogledao je namršteno Šejna i vratio visokom jahaču oružje.

— Ja bih mogao da se zakunem da je to Fris — rekao je on. — Uostalom, on je i pretio nama da će jednom doći i ova-mo kod nas u osinje gnezdo.

— Možda pomalo i liči na Frisa — progunda krupni čovek. Zagladio je rukom svoju sedu kosu. — Međutim, Fris nije tako visok i snažan momak kao ovaj koji ovde stoji pred nama. Ja zaista moram da se izvinim u ime svojih momaka, mister Šejne. Oni su ponekad slepi i ne vide dalje od nosa. — Pružio je ruku Šejnu.

Šejn se rukovao s njim. — Vi ste mister Hud, zar ne?

— Jesam — odgovori krupni čovek. — Meni je drago što ste najzad stigli.

Okrenuo se unaokolo namrštivši se.

— Ovnovi! — viknu on. — Sve sami ovnovi, jedan do drugoga! — Uhvatio je Šejna za ruku i odveo ga u kuću. — Fetse! — doviknuo je ljutito. — Smestite Šejnovog konja i nahrenite ga. Ali, pristojno, inače ćete imati posla sa mnom.

Gledao je Šejna podignutih obrva dok su se penjali uz stepenice. — Ti momci su se malo našalili s vama! Bila je to ipak neslana šala, zar ne?

Šejn je osećao bol od udaraca tih grubijana. Ipak, uspeo je da se savlada i da ne kaže baš tako otvoreno da ga boli lice i da su mu rebra prignječena.

— Nije važno, što je bilo, bilo je! — izbegavao je on pravi odgovor. Međutim, stvarno mu nije bilo jasno kako to Hud sa jednom ovakvom ekipom okorelih lupeža, koji bi i samom đavolu stali na rep, nije uspeo da sredi te okorele bandite, koji su se nastanili negde tamo gore na severu u šumama.

— Morate razumeti moje ljude — rekao je on kada su u velikoj sali seli pored kamina. — Taj Fris i njegovi gangsteri toliko terorišu ovu oblast, da ljudi, kad god vide nekog nepoznatog čoveka, misle da je to neko od tih odrpanaca, pa često i posumnjaju da je to Fris glavom i bradom, kada se radi o nekom mladom čoveku. Jer, to su sve sami mladi ljudi. Fris s njima napada ovde nevine ljude i pljačka. Ti mladi ljudi su svi iz naselja doseljenika i odbegli su s njim u šumu. Ološ koji ne želi da do nekog dobitka dođe poštenim ra-

dom kao njihovi roditelji, već da na lak način steknu veliko bogatstvo.

— Kažete da su to sve sami mladi ljudi? — iznenadi se Šejn. On je dobio zadatak od Sedme brigade da rasturi bandu koja se nalazila negde severno od Memfisa u gustim šumama i teroriše stanovnike između Misisipija i Tenesi Rivera, a da vođu bande izvede pred sud.

— Svi ti lupeži koje smo dosad uhvatili, nisu imali više od dvadeset godina — objasnio je Hud. — Međutim, ti pasji sinovi su toliko surovi da im nema ravnih verovatno su to naučili tamo preko u Evropi od tamošnjih tirana, od kojih je, kako se priča, taj ološ i pobegao.

— A da li bih mogao da razgovaram s nekim od zarobljenika? — upita Šejn.

Hud se namršti. Posle nekoliko trenutaka je odmahnuo glavom.

— Oni nemaju milosti — reče on tiho. — A ni mi!

— Da li je ta banda jaka i koliko tu ima ljudi?

— To se ne zna — odvrati Hud i sleže ramenima. — Međutim ako pitate mene lično, ja procenjujem da ih ima stotinu, ako ne i više!

Za trenutak su ćutali

— A, oni ljudi tamo napolju — ogłosi se Šejn — to sigurno nisu vaši kauboji koji čuvaju stoku?

— U pravu ste — odvrati Hud brzo. — Ja sam njih zaposlio da čuvaju mene i moju imovinu. Ne znam šta to treba da znači, ali ti mladi banditi posebno vole da pljačkaju moju imovinu. Ja se nadam da vam je to ispričao šerif iz Memfisa. Međutim, ti mladi kučkini sinovi uvek uspevaju da se izmigoļje. Izgleda da njihova obaveštajna služba radi besprekorno. Zato mi uvek i promašimo. Ja pretpostavljam da su vas vlasti poslale da ispitajte šta se to ovde dešava. Zato bih i hteo da vam kažem da ti prokleti banditi imaju neku svoju bazu u naselju doseljenika. Ja predlažem da se to naselje rasturi, a da se ljudi rasele i da se prebace u druge oblasti. Tako ćemo mi najzad imati svoj mir. Vi možete slobodno da zapišete ovo što sam ja predložio, pa vlada neka razmisli i izabere.

— Da izabere? — upita Šejn zbunjeno.

— Ili će nam poslati vojsku da sredi te bandite, ili će morati da rasturi to osinje gnezdo, naselje doseljenika! — vikao je Hud besno. — Međutim, nije dovoljan samo jedan eskadron da se likvidiraju ti zločinci. Napišite to odmah u vašem izveštaju. Tu je potreban ceo bataljon vojnika koji su vični borbi u šumama. Mislim da se na neki drugi način ne može doskočiti Frisu i njegovim lupežima.

— A šta sve uzimaju ti banditi? Da li samo stoku ili...

— Ma taj ološ uzima sve što mu dođe pod ruku — prekide ga Hud i namršti se. — Sve je tu! Hrana, oružje, odeća i novac. Pa čak i nameštaj! Verovatno žele da svoja boravišta tamo gore u šumama opreme tako da im bude prijatno dok su u njima. Krađu i krevete, ormare i sve drugo. Nakit, naravno. Posebno su zainteresovani za umetničke slike. Tu čo-

vek stvarno mora biti iskren, taj ološ se jako dobro razume baš u umetničku vrednost pojedinih slika. To je stvarno tako.

— Da li možete da mi kažete kada su vas ti momci napali poslednji put i gde se to dogodilo?

Hud se namršti.

— Ako se mora, onda ćemo ići! — promrmlja on. Ustao je. — Samo vi sedite, mister Šejn. Moraćemo pre toga da ručamo. Ja ću narediti onima u kuhinji da nam nešto spremе, a za to vreme biće spremna i kočija. Mislim da je najbolje da odemo na imanje na zapadu. Međutim, videćete. Tu je ostala još jedino gomila ruševina.

— A, šta se dogodilo sa ljudima koji su tamo živeli? — upita Šejn.

— Eno ih gore na brdu čizama! — reče Hud. — Svakako nećete imati prilike da razgovarate s njima.

— Šta su banditi mogli da opljačkaju i da odnesu odande? — upita Šejn i protrlja rukom čelo.

Hud sleže ramenima. Bio je ljut.

— Ne znam šta da odgovorim — odvrati on. — Mi smo našli tri kauboja bez čizama. Izgleda da ti banditi ne biraju, samo za jedan cent oni nekom zavrnu vrat. Još jednom da kažem, od tog ološa može da nas spase samo armija. Ne kažem to ovde jedino ja, svi to kažu. Tako misli i šerif iz Memfisa. Uostalom, on zastupa zakon. Takav jedan čovek bi to morao da zna bolje od drugih.

Prišao je vratima.

— Samo jedan trenutak, Šejne! — rekao je Hud i izašao napolje na verandu.

Njegovi ljudi su već bili na mestu gde se sedljaju konji. On im je mahnuo rukom. Fets, vođa revolveraša, požurio je preko dvorišta.

Hud je silazio niz stepenice.

— Znate li vi, nitkovi, koga ste tako gadno izudarali? — promumla on i namršti se. — To je predstavnik vlasti, a vi, ludaci, pomislili ste da je to Fris! Budite učtivi prema njemu. Pokušaćemo da zagladimo stvar. Odgovarajte mu jasno na sva pitanja. A zatim ćemo otići do zapadnog imanja, neka se uveri kako taj ološ ume da bude nemilosrdan! Neka kočije budu spremne. Kroz pola sata polazimo. Ja pretpostavljam da će on ovde na ranču ostati nekoliko dana.

— Nadam se da će se za to vreme dogoditi nešto što će ga ubediti da te bandite treba likvidirati, i to što pre — rekao je Fets. — Trenutno nemamo vesti da je neka grupa Frisovih bandita negde na vidiku. Sa koliko ljudi treba da vas pratim, vas i Šeina?

— Neka krenu svi ljudi! — reče Hud. — Neka Šejn vidi koliko se mi bojimo tog doseljeničkog ološa. Ali, slušaj me! Nemojte stalno pominjati reč doseljenik. Inače će taj čovek dobiti utisak da mi imamo nešto protiv tih ljudi. Mi smo samo protiv bandita. Da li je jasno?

— Jeste, ser!

— Krećemo za pola sata! — promrmlja Hud. Okrenuo se

i uputio se nazad u kuću. Pošto je obavestio one u kuhinji on se ponovo vratio u salu.

— Jelo stiže odmah — rekao je on dok se polako spuštao na stolicu. — Onda vi svakako treba da razmislite o tome da li vlada treba da pošalje armiju da nas zaštititi!

— Ne znam da li je armija nadležna za to! — promrmlja Šejn i namršti se. On je dobio zadatak od Sedme brigade da razjuri tu bandu. On sam, a ne čitav eskadron konjanika ili možda čak i više njih.

— Armija mora biti nadležna! To je u interesu naše zaštite, a uostalom vojska se izdržava od našeg novca. Molim vas da to navedete u vašem izveštaju. Neka ti momci tamo gore znaju šta mi mislimo ovde dole!

— Videćemo šta može da se uradi — reče Šejn, pokušavajući da izbegne direktan odgovor. — A, sa koliko ljudi raspolazete vi?

Hud ga pogleda ljutito. — Da li sam ja dužan da oslobodim ovu oblast od tog terora? Ja imam dovoljno ljudi da mogu braniti svoj ranč. A i to ne uvek uspešno kako ćete videti posle nekoliko sati. Banditi napadaju iznenada. Ponekad u većim, a ponekad u manjim hordama. Moji ljudi ne mogu biti na više mesta odjednom. Međutim, po mom mišljenju, ako se vlada složi, ja ću uložiti novac da pokupim ljude. A u tom slučaju mene bi morali da imenuju za oblasnog šerifa. Navedite i to u vašem izveštaju.

Šejn je potvrdno klimnuo glavom. Okrenuo se nazad i osmehnulo se.

Crne devojke sa belim keceljama i kapicama nosile su njemu i rančeru jelo.

II

Začula se škripa kočnica i kočija je stala. Umuknuo je i topot konjskih kopita. Fets je prošao preko peska na obali. Zatim je otvorio vrata kočije. Šejn je sišao posle Huda i osvrnuo se unaokolo.

Od zgrade koja se nalazila uz samu obalu Misisipija, nije bilo ostalo više ništa drugo osim velike gomile pepela koji su vetrovi već bili razneli na sve strane. Vazduh je mirisao na izlivenu vodu.

Hud i njegovi ljudi koji su u međuvremenu bili izašli napred, gledali su Šejna radoznalo, a pomalo i zlobno.

Pa šta se ovde u ovoj udolini moglo i videti drugo osim krša i loma? Nagorele grede i pepeo! Ništa više.

— Koliko je bila jaka banda koja je napala? — upita Šejn i okrete se prema Hudu.

Ljudi se nasmejaše pakosno, a pomalo i ljutito. Rančer ga odmeri ljutim pogledom. — Tu na imanju nalazila su se samo tri čoveka. Znači, njih nije mogao savladati samo jedan od tih prokletih drumskih razbojnika.

— Oni žive tamo negde gore na severu, zar ne? — upita Šejn mirno. — Da li ste nekada pokušali da sledite tragove tih bandita?

Hud se osmehnu kiselo. — Kako da nismo — odgovorio je on. — Šta vi mislite o meni? Pre nego što pozovem nekoga u pomoć ja samog sebe branim, razumete? Odmah posle tog napada ja sam krenuo sa svojim ljudima. Išli smo svi. Ostavio sam sav posao na ranču. Uostalom-, prilikom napada na salaš živote je izgubilo njih trojica. Svi! — On se okrenuo. Pogledao je reku i zatim pokazao rukom prema severu. — Ti nitkovi su jahali uz samu obalu. Tragovi se verovatno još mogu videti. Međutim, te lopuže su posle jedne milje jahali po plitkoj vodi, pa su se tragovi izgubili. Dva dana smo jahali tamo gore, sve do šume. Zašli smo i među drveće. Ništa! Ta oblast tamo gore je tako nepregledna, pa se svakom čoveku čini da ga već iza sledećeg drveta čeka neka đavolski opasna zaseda.

Odjednom se u daljini začuo topot konjskih kopita. Svi su okrenuli glave prema udolini kako bi prepoznali jahača koji je brzo jurio prema obali.

— To je Benito! — uzviknuo je Fets i pogledao Huda koji je ubrzo krenuo u susret jahaču.

Šejn i ostali ljudi krenuše polako za njim.

Benito je bio star čovek. Mali i mršav, sa tamnom bojom kože i kosom koja je jako podsećala na katran, on je mogao ličiti i na đavola i na nekog izmučenog čoveka, koji prepliće svoje krive noge po ovom opasnom predelu.

Mali čovek povuče uzde svog konja. Hud je tada sjahao.

Benito je bio mokar od znoja. Njegova košulja ličila je na neku geografsku kartu gde je znoj ostavio tragove koji su ličili na mora i jezera. Dahtao je.

— Fris! — uspeo je da izusti on. — Videli smo ga. On i desetak bandita jašu prema Bels Krou!

Hud se podboči pesnicama. Isturio je sedu glavu napred.

— Kada se to dogodilo?

Mali starac je podigao ruku uvis i ispružio tri prsta. — To je bilo pre tri sata, ser. Ja sam jahao đavolski brzo

— Fetse! — prolomi se predelom Hudov glas kao kakva grmljavina. — Tom i Sajer će se vratiti kočijama! Šejn će uzjahati Tomovog konja i ide s nama. Svi na konje! — komandovao je on.

Ljudi su već trčali.

Tom je doveo Šejnu svoga konja. Taj Tom je bio čovek niskog rasta, ali čvrst i snažan. Dok se Šejn tukao sa Hudovim nitkovima Tom je nekoliko puta žestoko pogodio visokog čoveka, ali jednom je naleteo na Šejnov direkt. i to je bio kraj. Tada je Tom najpre kleknuo, a zatim se opružio u pesku i za njega je tuča bila završena.

Šejn ga prijateljski potašša po ramenu. Uzeo je uzde iz njegovih ruku i vinuo se u sedlo.

Konji krenuše. Ubrzo su prešli u galop. Jahači su se nagnuli napred. Išli su brzo.

Pravom nebu se dizao čitav oblak prašine.

Dok su išli putem kočija je uspevala da održi rastojanje i da prati jahače. Međutim, kada se ispred njih isprečio strmi predeo kola su počela da zaostaju.

Stigli su do zaravni. Hud je jahao napred Uskoro je zaustavio svog konja i promenio pravac. Oni su sada poterali konje preko pašnjaka.

Kao neke sive senke videla su se u daljini krda Hudovih goveda. Bilo ih je mnogo. Preko dvadeset hiljada grla. Međutim, Hud nikako nije mogao da se odrekne svoje namere. Biće ih preko sto hiljada! Makar se on više ne zvao Hud i makar i glavu izgubio zbog toga, ali biće ih onoliko koliko je on zamislio!

Hud se stalno okretao nazad i rukom davao znak ljudima da žure.

Sunce je na zapadu već spuštalo svoju žutu glavu iza jednog brega. Zemlja više nije bila pokrivena zelenim tepihom nego se žutila obasjana zadnjim rumenim zracima sunca. Nema sumnje, uskoro će je obaviti taman veo noći i ceo predeo će utonuti u tišinu.

Šejn je pokušavao da tera brzo mrkova da bi se stalno nalazio u blizini Huda i pokušao da nešto sazna o tom mestu Bels Krau. i da od tog rančera sazna šta ti banditi namera-vaju da urade.

Međutim, Hud je čutao kao zaliven.

Pao je mrak i unaokolo se već teško moglo raspoznati gde se nalaze.

A onda padoše pucnji. Jahači su odmah zaustavili konje. Samo nekoliko sekundi kasnije ugledali su plamen koji je kao crveni jezik neke đavolske opasne aždaje suknuo uvis.

Hud je opsovao.

— Zakasnili smo! — zaurla on besno. — Došli smo suviše kasno, momci!

Ošinuo je ljutito svoga konja i okrenuo uzde prema severu. — Napred, ljudi! — viknu on. — Pokušaćemo da presećemo put tim nitkovima!

Konji su sada preskakali kamenje i jaruge.

Uskoro su ipak morali da povuku uzde svojih životinja. Bilo je to posle pola milje.

Napolju je bilo tamno kao u rogu. Jedino se u tamnoj noći mogao raspoznati crveni petao u daljini.

— Čija je to kuća? — upitao je Šejn rančera.

Hud odmahnu rukom.

— Tamo je dosad stanovao moj nekadašnji predradnik — odvratio je on. — Ja sam tu kuću poklonio njemu. Dao sam mu i komad zemlje da bi mogao da živi i da ima sve što mu treba. Razumete li me? On je star čovek. Međutim, za takve ljude koji su celog života radili kod mene i ostali mi verni, oni dobijaju posebne poklone od mene. Zemlju i sve što im treba da pristojno žive.

Pola sata kasnije našli su se jahači ispred vatre. I štala je gorela.

Od bandita nigde ni traga ni glasa. Stari čovek kome je

Hud poklonio ranč bio je mrtav. Fets je prebrojao sa koliko je metaka taj starac bio pogoden.

— Osam pogodaka! — rekao je Hud. — Molim vas da ovo pomenete u vašem izveštaju! Jedan jedini jedan čovek! Ti prokleti kučkini sinovi stvarno nemaju milosti. Valjda će već jednom doći vreme kada će i oni osetiti hladno gvožđe lisica na svojim rukama.

Šejn klimnu glavom. Pogledao je unaokolo.

— Možda gledate kako bi negde u daljini videli bandite? — upita Fets i isceri se. — Nemate potrebe da mučite svoju glavu. Taj ološ je već odavno nestao u daljini.

Šejnu ipak nešto nije bilo jasno.

— A, šta su ti banditi opljačkali ovde? — upitao je on. — Meni je stvarno nešto čudno. Ti momci nisu svakako računali s tim da će ovde uspeti da se domognu nekog velikog bogatstva!

— Zasad, ništa! — viknu rančer. — Međutim, taj ološ je upravo takav. Meni se ponekad čini da im je već šuma i dosadila. Ovaj moj bivši predradnik je držao nekoliko svinja i koza. Ja mislim da su ti lupeži imali nameru da mu uzmu te životinje. Međutim, taj stari vuk nije hteo tako lako da se odrekne svojih ljubimaca i tako je došlo do pucnjave. Naravno, oni su mu zapalili imanje i na taj način uništili tog dobrog čoveka.

Hud se okrenuo na drugu stranu.

— Fetse! — viknu on. — Meni se čini da mi ovde ne možemo ništa da uradimo. Stvarno više nema tako mnogo vode u bunaru da bismo mogli da ugasimo vatru. Čini mi se da je najbolje da sada okrenemo svoje konje i da se vratimo natrag, zar ne?

Fets se vratio ljudima i preneo im naređenje svoga gazde.

— A koliko je Amarilo radio kod vas? — upitao je Šejn.

— To je duga priča — odvratio je Hud. — Mi smo bili još mladići kada sam ga pozvao da radi kod mene. Šta da vam kažem, bio mi je odan kao niko na ovom svetu. — Hud je udahnuo vazduh. — Možda bi i vlada mogla da preduzme nešto da se takvim ljudima pomogne!

Šejn je rasejano klimnuo glavom. Nešto mu se u glavi vrzmala misao, zašto taj Hud nije ranije krenuo sa svojim revolverašima i jednostavno najurio te bandite u šumu odakle su i došli?

Jedan sat kasnije vratili su se na ranč.

Bilo je već kasno. Negde oko ponoći. Jedan kauboi prihvatio je uzde Hudovog konja.

— Da li ima nekih vesti o kočiji? — upita Hud.

— Nije stigla, ser! — odvrati kauboj.

Ljudi su mirno počeli da skidaju sedla sa svojih konja. Međutim, odjednom su zastali.

— Šta? — grmnu Hud ljutito.

— Donesite baklje! — viknu Fets prodornim glasom.

Nije prošlo ni tri minute. a grupa jahača je ponovo krenula u galop. Brzo i spretno pojurili su oni kroz kapiju i po-

terali konje putem koji je sa ranča vodio prema Misisipiju. Šest momaka nosili su baklje u rukama.

Negde oko dve milje severno od ranča naišli su na kočiju. Konja nije bilo, a kočijaši Tom i Sajer bili su upucani.

Ljudi su psovali ljutito. Pored kočija se nalazio još jedan ubijeni čovek. Prišli su tamo.

— To je jedan od tih kućkinih sinova! — viknu Fets ljutito. Okrenuo je čoveka na leđa.

Šejn se trgao. Zagledao je još jednom tog upucanog čoveka. Zatim se uspravio i pogledao unaokolo. Ni Hud niti pak njegovi ljudi nisu bili iznenađeni. Mrtvi bandit bila je devojka. Mogla je imati negde oko šesnaest godina.

— Ovo mi nismo sada prvi put doživeli! — promrlja Hud koji je primetio kako se Šejn mršti. — Već od davnih vremena oni su u svoje, razbojničke pohode vodili i decu. Ti prokleti doseljenici. Moji ljudi to nisu mogli da primete u mraku i ja ne mogu da im uzmem to za zlo. Pa, mister Šejne, pokupite vi svoje prnje i vratite se onamo ođakle ste i došli. Pošaljite nam vojsku. Neka vojska zavede red. U protivnom, ja ću morati da se osvetim na svoj način. Narediću da zapale njihova naselja! Jer, odatle potiču oni svi. A odatle dolaze novi banditi!

— Da li neko zna ko je ova devojka? — upitao je Šejn Hudove ljude.

Ljudi pogledaše jedan drugog.

— Čini mi se da sam je video jednom na Rilfutu — reče jedan od njih. — Odatle je i Fris, a tamo stanuju i njegovi!

— Vraćamo se svi na ranč! — viknu Hud ljutito. — Tu ženu ostavite ovde. Taj ološ je sigurno već primetio da su izgubili devojkicu i doći će po nju.

Šejn pride devojci i podiže je. Imala je na sebi muško odelo, a za pojasom je visio revolver. Pored nje, sa strane, nalazila se puška.

— Šta vi to nameravate, Šejne? — upitao je Hud ljutito. — Da nećete da je nosite natrag u šumu? Ako to uradite onda odande nećete izneti živu glavu. Taj ološ vam tako nešto neće oprostiti. I, zato je bolje da je ostavite ovde.

Šejn je odneo devojkicu do svoga konja i stavio je popreko na sedlo. — Odneću je u Rilfut! — promrlja on.

Hud potrča za njim. — Šta je vama, Šejne? — viknu on. — Zar vi mislite da ćete tamo u tom prokletom naselju nešto saznati. — Savetujem vam, manite se čorava posla. Ja mogu da se opkladim da će vas ti ljudi upucati.

— Da li vi poznajete Frisove?

— Razumeo sam šta ste želeli da saznate! — odvrati Hud zajedljivo. — Malo ste zaista preterali. Ko njih ovde ne poznaje?

— Da li ste nekad razgovarali sa porodicom Frisa?

— Mnogi su pokušali — odgovori Hud brzo. — Međutim, to je bilo samo traćenje vremena. mister Šejne. Ja vas sasvim ozbiljno upozoravam! Sačekaću još nekoliko dana! I, ako vlada ne preduzme ništa, onda će fjučnuti moja pesnica kroz vazduh i...

— Jasno mi je — prekiđe ga Šejn. — Nemojte preduzimati ništa. Biće bolje da čuvate svoje ljude. Za mene ćete svakako čuti!

Šejn se vinuo u sedlo iza tela mrtve devojke. Poterao je mrkova prema severu.

Iza sebe je čuo Huda kako psuje.

III

Prasnuše pucnji iz revolvera i pucnjava dugo nije prestajala. Tek kada se sve smirilo Žan Fris je izašao iz pećine i pogledao prema strelištu.

Grupa mladića koja je tamo vežbala okrenula se prema njemu i mahnula mu. Devojke su dodavale metke.

Žan Fris je bio snažan mladić, koji je imao nešto više od osamnaest godina. Bio je, visok i vitak. Njegove tamne oči bile su budne, ali pomalo i sanjalačke. Začas bi odlutale negde u daljinu. Možda se setio svojih snova iz mladosti kada je voleo tu daleku Francusku. Kako su njegovi roditelji i rođaci imali srca da napuste taj raj i dosele se ovde u novi svet!

Na prvi pogled je izgledalo da su iz tiranije uplovili u mirne vode slobode. Međutim, njegova porodica i on su se jako brzo uverili da u ovom novom svetu nije sve tako lepo kao što su oni zamišljali. Pred njima se isprečila surova stvarnost. Učinilo im se da je sloboda vlasništvo onoga koji je grub, surov i bezobziran. Tamo u starom svetu se znalo, tiranin je taj koji koristi plodove rada, a ovde pored Misisipija mali čovek je bio izložen teroru svojih moćnih suseda.

Skinuo je šešir i zagladio rukom crnu kosu.

Prišao mu je Klemens. Taj mladić je bio sin seljaka. Cela porodica živela je u Normandiji. Sada su pokušavali ovde na obalama Misisipija da nađu svoje mesto pod suncem.

Klemens je imao sedamnaest godina. Bio je to plavokosi mladić širokih ramena. Bez obzira što je bio tako mlad. Fris je kod njega cenio hladnokrvnost i razumnost kada se o nečemu odlučivalo.

— Zašto nisi poslao kući to dete? — upita ga Žan Fris.

— To je Martinova sestra! — odgovorio je Klemens.

— To mi je poznato! — viknu Žan Fris — Međutim, ta mala ima tek dvanaest godina.

— Ne znam da li si ti odlučio da postaviš neku starosnu granicu? — huknu Klemens. — Što se mene tiče, dobrodošao nam je svako ko nam se priključi i želi da nam pomogne da već jednom sredimo tog kralja pašnjaka. Ako nam ta mala pomogne samo to da puni metke, onda nemamo razloga da je teramo oдавde.

— A njeni roditelji? Da li se oni slažu s tim?

Klemens se nasmejao.

— A da li su tvoji roditelji za to što ti ovde sa svojom sestrom radiš?

Žan Fris je ćutao.

— Eto vidiš! — reče Klemens. — I oni se ne slažu kao ni

moji roditelji. Međutim, šta nas se tiču ti naši stari! Ako devojka želi da ostane kod nas, neka ostane. Njenog brata su upucali ti Hudovi pasji sinovi. Imao je nešto više od šesnaest godina. Jeste, ona je jako mlada. Međutim, može nam pomoći na svoj način. Ja sam juče dugo razgovarao s njom. Ona ne mrzi Huda samo zbog toga što su njegovi ljudi upucali njenog brata, već i zato što su Hudovi ljudi pre četiri nedelje naterali svu njihovu stoku u Misisipi i što njen stari otac ne može više ništa da preduzme protiv tog pasjeg sina.

— Ali, to je devojčica od dvanaest godina! — opomenu ga Žan Fris.

— Da! Mala je shvatila sve.

— Pa i da jeste. Njeno mesto je ipak pored njene majke!

Klemens odmahnu glavom. — Njena majka nema vremena za nju. Ta stara žena se zavukla u štalu i čita bibliju. Jedina joj je želja da bog kazni tog pasjeg sina. Maia je dugo kuvala jelo svome ocu. Ovde kod nas je bar sita. Kod kuće nije.

— Ipak, meni se ne dopada to što ovde dolaze i deca. Doduše, mi imamo još dosta pšenice koju smo uzeli iz Hudovih ambara. Odvezite koji džak njenim roditeljima i povedite malu sa sobom.

— Da li je to naređenje, Žane?

— Do đavola, šta bi drugo moglo biti?

— Ja se s tim ne slažem! — odvrati Klemens mirno. — Zahtevam da se održi skupština na kojoj će se odlučiti o sudbini devojke.

— Mi sledećih dana nemamo vremena za to. Čim se vrati Klod sa svojom grupom moraćemo da uradimo nešto drugo.

— Skupština treba da se održi danas ili sutra rano ujutru.

Žan Fris se namršti.

— Klemense! — viknu on. — Dogovorili smo se da najzad našim roditeljima i tom kućinom sinu Hudu dokažemo da na ovom svetu ipak ima pravde!

— Ja sam oduvek bio protiv toga plana! — odvratio je Klemens i odmahnuo glavom. — Stari Amarilo umesto Huda! Pa, to je stvarno glupost! Hudu taj stari Amarilo ništa ne znači.

— Onda će se za to zainteresovati šerif!

— Niko neće ni prstom mrdnuti. Međutim, da bismo dokazali da mi mislimo da uradimo onako kako smo i najavili, onda ćemo ubiti tog starog čoveka.

— Da ga ubijemo!

— Hoćeš li ti to da uradiš?

— Neka sudbina odluči o tome. Klemense, ja više neću o tome da se prepirem s tobom. Tu stvar smo jednom već raščistili. Svi mi!

— Ja se ipak ne slažem. Naša jedina šansa je u tome da uhvatimo Huda. Onda ćemo ga ovde izvesti pred sud i sudićemo mu. Biće to opomena za sve druge koji žele da proteraju nas doseljenike da bi se dokopali naše zemlje.

— Do Huda nećemo uspeti da stignemo — odvratio je Žan Fris i namršti se. — Prvi pokušaj da ga otmemo sa ran-

ča koštao nas je trojice mrtvih, a pri sledećem pokušaju palo je sedam naših ljudi.

— Dužni smo tim ljudima da ih osvetimo što su dali svoje živote! — promrmlja Klemens. — Pokušaćemo i treći put. Hud nikada neće dobrovoljno da dođe pred naš sud, pa čak i da mu zapretimo da ćemo ubiti Amarila.

— Hud i Amarilo se već godinama znaju. Dobri su prijatelji.

— Jedan takav čovek kakav je Hud nema prijatelja, nego samo onih koji mu pomažu i koje on plaća.

— Videćemo!

— Nestrpljiv sam da to saznam! — rekao je Klemens.

Žan Fris se osmehnu. — Znači, ti ipak nisi siguran u to što tvrdiš. Inače, ne bi bio toliko radoznao.

Preko Klemensovog lica kao da je prošla tamna senka. Okrenuo se ljutito prema Frisu.

Međutim, tog trenutka iz šume se začuo topot kopita.

Jedan dečak od petnaest godina dotrčao je iz žbunja.

— Dolaze! — doviknu on. — Dolaze! Klod se vraća sa svojom grupom!

— Nemoj da vičeš! — stišavao ga je Žan Fris. — I, idi ponovo na svoje mesto. I mi smo već čuli.

Dečak se okrenuo na drugu stranu.

— Najzad! — promrmlja Žan Fris. Pošao je u susret jahčima koji se još uvek nisu videli. Klemens je potrčao za njim.

Iz pećine su istrčali mladići i devojke i pošli za njima.

Žan Fris i Klemens se namrštiše kada su ugledali jahače između drveća.

Predvodio ih je Klod Bido. Otišlo ih je deset, a živi se vraćaju samo njih pet. Četiri tela ležala su popreko u sedlima konja, a još jedna životinja kaskala je praznog sedla. Od Amarila, čoveka koga je trebalo da dovedu, nije nigde bilo ni traga ni glasa.

Klod Bido bio je sin jednog nadničara koji tamo preko u starom svetu nije osetio ništa drugo osim glad i ona ga je i naterala da potraži sreću ovde u novoj zemlji. Imao je već devetnaest godina i time je bio i najstariji u celoj grupi. Žan Fris i on su se upoznali na brodu i sprijateljili se pošto se Klodov otac udavio pokušavajući da spase neko dete koje je za vreme oluje upalo u more.

Klod Bido je bio momak niskog rasta, ali je zato bio neobično snažan. Imao je bujnu crnu kosu. Na prvi pogled to je bio simpatičan, miran dečak. Međutim, on je imao prgavu narav i lako bi se posvađao čim mu nešto nije bilo po volji.

To je bila njegova ideja! Odmetnuće se u šumu i na taj način potražiti pravdu! Neka jednom već izađe na videlo istina o tom surovom Hudu, koji teroriše njihove roditelje.

Porodica Bido bila je mnogobrojna. Klod je imao još četiri brata i tri sestre. On njima u ovom novom svetu nije više bio samo brat, nego i otac.

Zašto je Hud odabrao baš porodicu Bido da dokaže ostalima koliko je moćan i da može da radi sve što mu se prohte?

Hud je očigledno hteo da otkupi svu zemlju na kojoj su se

bili nastanili doseljenici i ona porodica koja nije htela da proda svoje imanje bila je izložena nasilju. Njihovi ambari i štale goreli su svakodnevno. A to su radili Hudovi ljudi. Paljene su ograde tako da su mnoge porodice ostale skoro preko noći bez svojih krda goveda.

Obesni bogataš Hud nije birao sredstva. Ubijani su i ljudi, žene i deca. Samo, on je po svaku cenu želeo da se domogne imanja doseljenika.

Skoro polovina doseljeničkih porodica su postepeno pristali da odu iz ovog prokletog kraja. Prodavali su zemlju u bescenje i sa ono malo sirotinje što im je posle toga preostalo odlazili su negde u daljinu da na nekom drugom mestu potraže sreću u životu.

Na taj grubi i surovi način pokušao je Hud da protera i porodicu Bido.

Međutim, braća Bido su jednostavno uhvatili Hudovog glasnika, vezali ga i odveli ga šerifu u Memfis. Tamo je taj momak priznao sve. Rekao je ono što mu je Hud naredio da kaže porodici Bido. Ako mu ne prodaju svoje imanje, sramnice ih sa zemljom!

Klod i njegova braća su uspeli da stvar dospe do suda. Oni su doveli predstavnike dve porodice koji su posvedočili da su morali da prodaju svoje imanje zato što im je Hud pretio. Međutim, desilo se nešto neobično. Onaj Hudov čovek je pred sudom stalno poricao da je rekao nešto što je ranije otvoreno priznao i proces je bio izgubljen.

Onda su se Klod i njegova braća odlučili da na svoj način dođu do pravde. Žan Fris im se odmah pridružio, jer Hud je uzeo na oko i njegove roditelje. Sa dvadesetak maloletnika, mladića i devojaka koji su imali od šesnaest do osamnaest godina, on je napustio naselje i odmetnuo se u šumu. U međuvremenu su im se pridružili i drugi i tada ih je bilo već pedesetak. Međutim, srediti jednog tako žilavog čoveka kao što je Hud nije bilo nimalo jednostavno.

Klod Bido sjaha iz sedla i podiže šešir sa glave. Odmah se videlo da je ljut.

Žan Fris i Klemens su ga radoznalo gledali dok su ostali prilazili mrtvim ljudima da vide ko su oni. Neke devojke su počele da plaču.

— Taj Amarilo se branio kao da je đavo u njegovoj koži — obavestio ih je Klod. — U napadu sam izgubio četiri čoveka.

Naveo je njihova imena.

— A, Amarilo? — upita Klemens.

— On je mrtav čovek.

— Šta se dogodilo sa Silvijom? — upita Žan Fris i pokazao rukom prema mrkovu čije je sedlo bilo prazno.

— U povratku nam je Hudova kočija naletela pravo na puščane cevi — odgovorio je Klod. — Jedan od njih je zaista ličio na Huda. Međutim, to su bili njegovi kućkinci sinovi. Kada smo to utvrdili njih trojica su već bili mrtvi. Silvija je neopaženo poterala konja nazad da bi se domogla konja koji su vuk-

li kočiju. Kada sam primetio da je to bila greška, već je bilo kasno. Hudovi nitkovi su već pucali, i to je bio kraj. Njen konj se vratio bez jahača.

— Kako to nisi primetio? — prekorio ga je Žan Fris. — Pa ti si komandovao!

— U mraku i ja vidim isto toliko koliko i ostali! — viknu Klod ljutito.

— Do đavola! — promrmlja Klemens. — I vi ne znate gde se ona sada nalazi?

— Jahaćemo nazad? Pa to je ludost! Imali smo već četiri mrtva čoveka i gledali smo da što pre umaknemo i iznesemo živu glavu! Razumete?

— Nadajmo se da je ona oterala konje iz kočije njenim roditeljima — rekao je Klemens.

— Predlažem da organizujemo suđenje Hudu u njegovom odsustvu — reče Klod Bido ljutito. — Ako bude osuđen na smrt, u šta ja ne sumnjam, onda ćemo kockom odrediti jednog od najboljih strelaca koji će ga upucati.

— Ti, znači, misliš da će javnost to priznati? — upita Žan Fris podrugljivo.

— Neka javnost ide do đavola! — viknuo je Klod Bido. — Da li se neko zainteresovao za našu sudbinu? Ja sam već izgubio jedan proces protiv Huda. Za sve vreme suđenja nijedne novine nisu objavile ništa o procesu. Tek kada smo mi izgubili novine su pisale o tome. Hudovo ime nije pomenuto. Naša jesu! Pisalo je kako smo pokušali da okaljamo čast jednog uvaženog građanina. Neka mi se tvoja javnost skine s vrata!

— Ja se slažem sa Klodovim zahtevom — rekao je Klemens. — Sazovi skupštinu, Žane. Odluku treba da donesu svi. Kada budemo doneli odluku da se Hud osuđuje na smrt, onda će nas trojica uzjahati konje, pa ćemo otići da tu odluku i izvršimo. Mislim da je sve ostalo što preduzimamo jedna obična ludost koja nas jako skupo košta.

Obojica su pogledali radoznalo Žana Frisa. On sleže ramenima. — Ja se povinujem većini!

— Skupština treba da se održi još danas! — zahtevao je Klod Bido.

— Onda obavestite sve momke i devojke o tome — rekao je Žan Fris. — Jedan glasnik neka odjaše u Rilfut i raspita se šta se dogodilo sa Silvijom.

— Odmah ću poslati nekoga — kazao je Klemens i okrenuo se.

Prijatelji pogledaše jedan drugog. — Naša borba će biti besmislena ako ne budemo nastupili zajedno protiv Huda — promrmlja Klod Bido. — Mislim da si i ti to uočio, zar ne? Priče, planovi, maštanja o pobedi, toga nam je već svega dosta. Moramo zadati odlučujući udarac i izvojevati pobedu. Taj prokleti svet se mora izmeniti, a ja pitam tebe, ko će to učiniti ako nećemo mi?

Žan Fris potapša po ramenu dežmekastog momka. — Slažem se s tobom, Klode. Ti si u pravu.

— Onda ćemo krenuti u napad! Smrt svim tiranima, izrabljivačima i glavosečama!

Rukovali su se.

Frisovi su se uselili u jednu već staru, pomalo trošnu kuću na ranču koju je stari Fris uz pomoć svog sina obnovio i preuređio.

Kada je Šejn zaustavio konja i sjahao iz sedla začulo se škripanje teških drvenih vrata i na pragu se pojavio vitak čovek sa puškom u rukama.

— Halo, Frise! — pozdravi ga Šejn i podiže ruku.

— Ako vas je Hud poslao ovamo onda je bolje odmah da ponovo uzjašete! — viknu Fris i uperi cev gvoždurije u Šejnove grudi.

Šejn se skloni u stranu da bi čovek mogao da vidi mrtvu devojk. Fris odmah spusti pušku. Brzo je prišao bliže.

— Silvija! Silvija Mander! Gospode, pa devojk je mrtva! — viknu on zbunjeno i pogleda Šejna. — Ko je to uradio? I, ko ste vi?

— Zna te li gde stanuju Manderovi?

— Mander je moj sused na severu! Gde ste našli devojk i odakle ste je doneli ovamo?

— Banditi su napali jedna kola južno od Hudovog ranča i pri tom su ubili trojicu Hudovih momaka. Ona je ležala blizu kola i prema rečima Hudovih ljudi ona je pripadala banditima.

— Banditima! — rekao je Fris iznenađeno.

— Imate li vi neku drugu reč za te ljude?

Oči crnokosog Frisa zagledaše se u Šejna. Njegovo lice se iskrivilo. Izgledao je kao neki starac mada nije imao ni četrdeset godina.

— Šta vi uopšte znate? — upitao je on.

Neka mlada žena izašla je iz kuće. Kriknula je prodorno i potrčala napred.

— Gospode bože, pa to je mala Mander! — viknu ona.

U njenim lepim tamnim očima pojavile su se suze. Stala je pored konja i uhvatila svojim rukama glavu mrtve devojke.

— Oni su znači napali kočiju i pri tom ubili tri čoveka! — mrmljao je Fris. — Mora da je ona tada poginula.

— Pomozite mi! — prostenja crnokosa žena. — Pa ona nije imala ni punih šesnaest godina! Njeni roditelji to neće moći da shvate. Oni su na isti način izgubili i jednog sina.

— Koliko godina ima vaš sin, madam? — upita Šejn.

Njih dvoje su pogledali visokog čoveka. Fris stavi ruku na struk svoje žene. — Osamnaest! Njegova sestra ima sedamnaest.

Šejn nabra obrve.

— Sve su to samo mladi ljudi — rekla je žena. — Naša deca su pobegla. Mi to ne možemo da shvatimo, mada ih razumemo. Oni su jednostavno izgubili strpljenje.

— Čuti, Suzana! — opomenu je Fris i pogleda mračno Šejna. — Ovo nije čovek koji nam može pomoći!

— Da li sam vas dobro razumeo? Samo se ta deca nalaze tamo gore u šumama i pljačkaju i pale zgrade u ovom predelu? — upitao je Šejn.

Fris i njegova žena ga pogledaše. Nisu ništa rekli.

Najzad se oglasio Fris.

— Zašto oni to čine? To je sasvim jasno. Moj sin i njegovi prijatelji bore se protiv čoveka koji želi da otera nas doseljenike sa naših poseda zato što hoće da ta zemlja postane njegova. Oni to rade zato što mi nigde ne možemo da nađemo pravdu. Ni sudija ni šerif ne žele da nas saslušaju i ne vide nikakvu drugu mogućnost da zaštite naše porodice od te ajkule.

— Govorite o mister Hudu?

— A o kome bih drugome! — odvrati Fris ledenim glasom.
— Mogu li najzad da doznam ko ste vi?

— Zovem se Šejn.

Frisovi razmeniše poglede.

— Državni službenik koga je vlada poslala ovamo?

— Možete to i tako nazvati — odgovorio je Šejn i slegao ramenima. — Vi sigurno znate gde se nalazi vaš sin, zar ne? Ja bih želeo da razgovaram s njim. To svakako možete da udesite?

— Tu ipak moram da vas razočaram — reče Fris i odmahnu glavom. — Ja sam već pokušao da nađem mesto gde se krivaju mladi ljudi. Uzalud. Dogovorio sam se i s ostalim ljudima. Išli smo po trojica, četvorica, a i sami pojedinačno i pokušavali da dođemo u vezu s našom decom. Provodili smo čitave noći u šumama. Ništa. Meni se čini da oni ne žele da razgovaraju s nama.

Šejn uze uzde u ruke.

— Odneću devojkju Manderovima.

— Dozvolite da to ja uradim, mister Šejne — kazala je Suzana Fris i prišla konju. — Tim jadnim ljudima će biti potrebna koja reč utehe. To je već drugo dete koje su izgubili na tako užasan način.

Šejn pogleda Frisa. Francuz je potvrdno klimnuo glavom.

— Čekajte me ovde! Ja ću odmah vratiti konja — rekla je Suzana kada joj je Šejn dao uzde.

On i stari Fris su je otpratili pogledom sve dok nije zamakla iza kuće.

— Vratit će se ona brzo — reče Fris. — Ja vas za to vreme pozivam da uđete u kuću.

Šejn je pošao za njim.

Sedeli su u dnevnoj sobi i Fris je ponudio Šejnu vina. Visoki čovek je prihvatio.

Nameštaj u prostoriji bio je ručne izrade. Međutim, neki predmeti, ogledalo i dva luster, govorili su o tome da je porodica Fris sigurno u staroj postojbini videla i mnogo bolje dane.

— Vi ste poreklom iz Francuske — oglasio se Šejn. — Sme li se pitati zašto ste napustili svoju zemlju i stigli ovamo u novi svet?

— Neslaganje sa nekim ljudima. Ne bih želeo da pričam o tome.

— A kada vas je napustio vaš sin?

— Posle procesa koji su pred sudom vodili Bidoovi mladići protiv Huda.

Šejn je već bio čuo za to. — Kažu da iskazi svedoka braće Bido nisu prihvaćeni!

Fris se kiselo osmehnuo. — Verovatno ste čitali u novinama. Pominje se samo jedan svedok, i to baš onaj koji je bio Hudov glasnik. On je preneo pretnju svoga gazde Bidoovima. Svi doseljenici su ostali pri svojim iskazima. Međutim, našim ljudima nisu verovali. Prihvaćeno je ono što je rekao taj nitkov. Hud je ovde jako uticajan.

— I, zato su se ti mladi ljudi prihvatili oružja i otišli u šume? — upitao je Šejn.

— To je bio povod. Uzrok smo mi. Mi, stari! Mladi su nas napustili zato što smo ćutke prešli preko te presude.

— Međutim, na taj način mladići neće moći ništa da izmene — reče Šejn. — Sada su oni prestupnici, banditi.

— Ja ne odobravam to što naši mladići rade. Verujte mi. Međutim, ja to razumem. Kada bih našao svoga sina i svoju kćerku ja bi ih doveo kući. Makar i na silu.

— Šta je baš vama učinio Hud?

— Preko noći je nestala moja stoka. Šest goveda, dva konja i sedam koza. To je bilo ono glavno od čega smo živeli. Već idućeg dana došao je jedan Hudov čovek i ponudio mi da kupi moju zemlju. Naravno, ja sam to odbio. Kupio sam za poslednje ostatke svoga novca jednog vola da ne bih morao sam da vučem plug. Nekoliko dana kasnije našao sam životinju mrtvu u štali. Nisam se samo ja tako proveo. I ostale porodice su doživele nešto slično. Većina nas se pomirila sa sudbinom. Međutim, pred nama je zima. Zato niko ne želi da se odseli oдавде. Ali, kad dođe proleće Hud će biti pobednik. Ostvariće ono što je naumio. Obidite te porodice. Raspitajte se. Ne govorim ja u vetar.

— Mister Frise, ja sam stigao ovde da razjasnim neke stvari. Ako se utvrdi da stvari stoje tako kako ste vi rekli onda nema potrebe da bežite oдавде, a oni koji su već otišli mogu se mirne duše vratiti i nastaviti da žive ovde. Pomozite mi da pronađem vašeg sina. Ne samo da treba da prestanu ti napadi, već i tu decu treba sačuvati da ne ginu tako mladi.

Fris se namršti.

— Tu je moj sin. Moja kćerka takođe. Tu su i braća Bido. Svi su oni tvrdoglavi i ne popuštaju ni za dlaku.

— Vaš sin je vođa — podseti ga Šejn. — Moramo ga pronaći i razgovarati s njim.

— Možemo da pokušamo. Ja ću vas pratiti, bez obzira što u tom slučaju u ovoj kući neće više biti nijedne muške glave. Međutim, bojim se da će sve biti uzaludno. Ta deca brišu svoje tragove tako vešto da mi tu nećemo ništa otkriti.

— Videćemo! — osmehnu se Šejn. Međutim, odmah se uozbiljio. — Ne bojte se za svoju ženu i svoju imovinu!

— Mislim da bi Hud mogao da iskoristi to što mene nema ovde!

— On to neće učiniti! — uveravao ga je Šejn. — Ja ću razgovarati sa ljudima, a zatim se vraćam kod njega.

Fris ga pogleda oštro.

— Vi ste jako mladi, Šejne! — kazao je on. — Međutim, ja vam ipak verujem.

— Ako je Hud takav nitkov kakvim ste ga vi predstavili, onda se njemu loše piše!

— Ne znam ko ste vi, mister Šejne, ali jako dobro mi je poznato koliki uticaj ima Hud.

— Njegov uticaj mu neće pomoći! — tvrdio je Šejn — Ja ću ga uhvatiti za revere i odvešću ga u Vašington. Tamo vi imate svoje ljude koji vas zastupaju. Onda ćemo videti gde se izgubio taj njegov uticaj! Verujte mi da će biti tako. Međutim, to je samo jedan deo čitave stvari. Tj mladi vukovi tamo gore u šumama moraju takođe da poštuju red i mir.

— Poznajem jednog starog Indijanca — promrmlja Fris. — Ako on hoće da nam pomogne onda ćemo mi možda i pro-naći kamp u kome žive mladi ljudi.

Suzana Fris se vratila vodeći konja za uzdu. Šejn je odmah ustao.

— Kroz nekoliko dana evo mene ponovo ovde — rekao je on. — Ja vas molim da razgovarate s'Indijancem.

— On poznaje ljude na severu — objasni stari Fris.

— Uz njegovu pomoć uštedećemo dosta vremena — rekao je Šejn i izašao s njim iz kuće.

— Evo konja, mister Šejne — kazala je Suzana Fris. — Ne mogu da vam opišem kolika je tuga tih ljudi. Ja ću se vratiti kod njih.

— I ja ću poći s vama, madam! — reče Šejn. — Jer, želim da se malo raspitam u naselju za neke stvari.

Suzana Fris pogleda bojažljivo svoga supruga. Ipak nije verovala da će doći neko da pomogne njima, doseljenicima.

V

Ispred pećine se nalazio sto napravljen od grubih dasaka. Tu su sedeli mlada lepa Kerol Fris i njen brat Žan, a pored njih se nalazio Klemens.

Klod Bido je stajao pored njih. On je bio „tužilac”. Njegov brat Žorž morao je, po odluci skupštine, da preuzme na sebe odbranu Huda.

Jedna nežna šesnaestogodišnja devojka stajala je ispred mesta gde će se održati suđenje.

Klod Bido priđe devojci i stavi joj ruku na rame. — A sada, uvaženi sude, dokazaćemo da se optuženi Hud služio i ubistvima da bi zadovoljio svoje nastrane nagone, za tim da postane najveći farmer istočno od Misisinija. Ova devojka koju sada pred sobom vidite je Ketí Faber. Vlada je Faberovima dodelila imanje i oni su stanovali u jednoj kolibi na Rulfutu. Prošlo je dva meseca kako njenog oca nema među živim ljudima. Optužba glasi da je Hud naredio da upucaju tog čoveka.

Devojka je plakala.

Klod Bido je pokazao rukom u pravcu gde je za stolom sedelo njih troje. — Ketí, kaži sada kako je došlo do toga da si ti ostala bez svoga oca.

On se sklonio u stranu.

Devojka je plakala. Pedesetak gledalaca koji su sedeli u travi ispred stola uperili su svoje poglede u nju. Čutali su.

— Pa, da čujemo, Ketī! — ogłosi se Kerol Fris.

— Vi to svi već znate — rekla je Ketī kroz suze. — Zašto moram ponovo sve to da pričam?

— Da, mi to sve znamo! — odvrati Kerol Fris. — Međutim, mi nismo bili tamo kada se sve dogodilo. Mi ovde sada sudimo Hudu. Posle ovoga ti ćeš morati da se zakuneš da si govorila istinu i samo istinu. Eto, zato ti sada nama moraš sve da ispričaš. Baš onako kako se dogodilo

— Predlažem jednu pauzu da bi se devojka smirila! — rekao je Klod Bido.

— Protestujem! — viknu njegov brat oštrim glasom. — Odbrana protestuje!

— Protiv čega? — upita Žan Fris.

— Protiv njenih suza! Ona time želi da utiče na sudije.

Čuo se žamor. Žorž Bido je stisnuo usne — Sto mu gro-mova! — viknu on. — Pa i ja moram preduzeti nešto u odbranu tog Huda. Vi ste to od mene tražili.

— Ketī! — viknu Žan Fris energično.

Odmah je prestala galama.

Ketī Faber je obrisala suze krajem rukava svoje bluze. — Bilo je to one noći kada nas je probudila tutnjava naših goveda — počela je ona. — Jasam ustala i pritrčala vratima. Moj otac je tog trenutka izlazio iz kuće. Viknuo je: „Ketī, daj mi moju pušku“! Izgleda da se među goveda zavukao neki ris ili puma.

Opet je zaplakala.

— Dalje! — zahtevao je Klod Bido. — Dodala si mu pušku

Ketī potvrdno klimnu glavom. — Nisam je našla tako brzo. Bila sam još uvek u kući kada su nali pucnili. Istrčala sam na polje. Moja majka i moja mala braća i sestre su plakali. Onda sam ugledala oca koji mi je dolazio u susret. Htela sam da mu dodam pušku. Međutim, on je nije prihvatio. Zateturao se porred mene i pao. Ispred mene se odjednom stvorio Fets Kaming. Uzeo mi je pušku i rekao: „Vraćai se nazad u kuću inače ćeš smesta krenuti za svojim ocem“! Utrčala sam u kuću. Moj otac je bio mrtav čovek. Ubio ga je Fets Kaming.

— Trenutak, molim! — reče Klod Bido oštro. — Ti si ipak videla i više od toga, zar ne?

— Jesam, videla sam kako ljudi lome plotove i teraju stoku.

— Ali, bila je noć! — dobaci Džordž Bido.

— Bila je mesečina — odgovorila je Ketī. — Prepoznala sam Fetsa Kaminga i neke druge ljude, ali ne znam njihova imena

— Onda je na tvoga oca mogao da puca bilo ko drugi! — reče Žorž Bido.

— Fets Kaming je držao revolver u ruci — reče Ketī.

Klod Bido podiže ruku. Stao je ispred stola.

— Uvaženi sude! — počeo on svečanim glasom. — Nije

važno da li je baš Fets Kaming usmrtio njenog oca ili je to učinio neko drugi iz njegove grupe. Sasvim je jasno da su ti ljudi radili po Hudovom nalogu. Osim toga, činjenica je da je mister Faber istrčao iz kuće bez oružja da bi branio svoju imovinu. Čuli smo da je doviknuo svojoj kćerki da mu donese pušku koju je Fets Kaming kasnije istrkao iz ruke devojke, a da se oružje nije ni našlo u rukama mister Fabera. Da li je to tačno, Ketí?

Devojka klimnu glavom. — Videla sam i to da se iz cevi Fetsa Kaminga još pušilo!

Klod Bido se okrenuo prema stolu.

— Znači. Fets Kaming je osumnjičen za ubistvo. Ništa drugo nije dokazano. Međutim, činjenica je da su Fets Kaming i njegovi ljudi dobili nalog da poteraju stoku Faberovih i ako se neko odupre da ga likvidiraju po kratkom postupku. Ono što se desilo kasnije to i potvrđuje. Svaki gazda je odgovoran za ono što naredi svojim ljudima. Faberova goveda su kasnije nađena na obali Misisipija. Kakvu je nameru Hud imao kada je to naredio, to je sve poznato sudu iz izjava ostalih svedoka ovde. Predlažem da se svedok zakune da je govorila istinu

— Prihvata se — reče Žan Fris. — Dođi ovamo, Ketí.

Devojka se zaklela. Vratila se među posmatrače.

— Imaš li još koje pitanje kao zastupnik odbrane koja možeš postaviti Ketí? — upita Kerol Fris.

Žorž Bido odmahnu glavom. — Molim samo to da se konstatuje da se sve dogodilo preko noći i da se tako teško...

Zagrmeli su glasovi protesta i prekinuli ga. On se povukao nazad.

— Ja sam sada na redu! — začulo se više glasova istovremeno.

Žan Fris udari nekoliko puta kamenom po stolu.

Nastala je tišina.

— Klode!

— Molim uvaženi sud da konstatuje da je gospođa Faber četiri nedelja kasnije prodala svoje imanje Hudu i odselila se sa svojom decom. Otač se Ketí nalazi kod nas. Znači, proterana sa svog poseda! Jer, Hud je dobio celo imanje pošto je pre toga uništio celu porodicu!

— Čini mi se da će za danas biti dovoljno! — rekao je Žan Fris.

— Zaista je dovoljno! — složila se Kerol Fris.

— Odlazemo raspravu! — viknu njen brat i udari kamenom po stolu.

Odmah je nastala galama. Mladi ljudi gurali su se napred prema mestu gde se kuvalo.

I Frisovi i Klemensovi ustadoše.

— Još jedan ovakav dan i ja ću postati neprijatelj svih ovde — reče Džordž ljutito.

— Mislim da svako može razumeti da si se ti našao u jednoj posebnoj ulozi. Džordže — rekla je Kerol Fris. Pomilovala ga je po licu i osmehnula mu se.

— Pa to su sve same gluposti! — viknu Klemens. — Gubimo vreme! Jasno je da Hudu moramo zavrnuti šiju. Dakle, zašto to odmah ne učinimo?

Ostali su ga zbunjeno pogledali.

— Mislim da je Klemens u pravu! — reče Žorž. — Da li si ti zaista tako mislio?

— Kako to da baš ti kažeš nešto tako — promrmlja njegov brat. — Ti treba da braniš Huda i shvati to sasvim ozbiljno

Iz pravca gde se nalazila šuma odjeknuo je topot konjskih kopita. Jahač se pojavio između visokih stabala drveća. To je bio Pjer Dima koga je Klemens poslao u Rilfut. Svi su radoznalo gledali njega.

— Silvija je mrtva! — obavesti ih on. — Niko ne može da objasni kako se to dogodilo. Nju je našao predstavnik vlasti i odneo je u Rilfut.

Svi su se zgrozili kada su čuli da je devojka mrtva. Klod Bido, koji je komandovao malom grupom, sada je stisnuo usne. Sklonio se u stranu. Iz njegovih očiju su potekle suze.

Pjer mu pride držeći uzdu konja u ruci. — Ima tu još o nečemu da se razgovara, Klode! — rekao je on. — Međutim, ja želim da to čuju svi ostali.

Mladić je prošao dalje. Uskoro je i Klod Bido krenuo za njim.

— O čemu to želiš da se razgovara? — upita on.

— Žanov i Karolin otac želi da dođe ovamo! — prošaputao je mladić. Okrenuo se na sve strane da bi bio siguran da ga niko ne čuje.

Klod Bido odmahnu rukom.

— Te stare vreće su već više puta to pokušale — dreknu on. — Frisovi neće uspeti da nas pronađu. Nikada!

Pjer ga uhvati pod ruku. — Stari Fris je sa sobom poveo jednog Indijanca koji je živio u ovim šumama i ovde lovio divljač. On će mu biti vodič.

— U tom slučaju ćemo jednostavno ubiti tog crvenokošca! — reče Klod Bido i raširi ruke.

— Biće ih trojica!

— Još i predstavnik vlasti, zar ne?

Pjer potvrdno klimnu glavom.

— A, šta on traži ovde?

— Pričaju da želi da pomogne doseljenicima. Išao je od domaćinstva do domaćinstva i raspitivao se kod ljudi šta se to ovde događa.

— Pitao je za Huda, zar ne?

— Priča se da želi da pomogne doseljenicima.

— Moj otac i Frisovi misle drugačije — reče Pjer. — Međutim, video sam to kopile. Ja njemu verujem isto toliko koliko i Hudu ili šerifu iz Memfisa.

Klod Bido ga potapša po ramenu. — Hvala ti, Pjere! To je jako važno za nas. Ti zasada ćuti. Ja ću najpre razgovarati sa ostalima pre nego što pitam Frisove. Uz pomoć tog crvenokošca oni će svakako otkriti naše skrovište.

Hud prekrsti ruke na grudima. Pogledao je mrzovoljno Šejna koji se peo uz stepenice koje vode na verandu.

— Zar ste vi ceo dan proveli kod doseljenika? — upita on.

— Ostao sam dva dana na Rilfutu — odvratio je Šejn. — Treći dan proveo sam u Memfisu.

— Da li ste napisali svoj izveštaj i da li ste ga poslali? — upitao je Hud.

Šejn je stao ispred njega i pogledao mu u oči. — Rekao sam šerifu da nešto preduzme.

Hud je mirno gledao u oči visokog čoveka.

— Da li će on sada krenuti u šume da traži taj ološ.

— Ne!

Hud se osmehnuo.

— Šerif će posetiti naselje i raspitati se šta se to ovde dešava. i posle toga će vas verovatno đavolski opasno ščepati za vrat.

Hud se osmehnuo i odmahnuo rukom.

— Meni se čini da se vi mešate u stvari koje se vas ne tiču, mister Šejne!

— A, otkuda vi znate zašto sam ja došao ovamo?

Hud se podboči pesnicama.

— Mladi čoveče! — viknu on ljutito. — Vi mene potcenjujete. Ja imam uticaja svuda. Čak i u Vašingtonu. I mogu vam reći da je potreban samo jedan jedini mig i vaša karijera će biti propašćena! Razumete li me?

— Samo polako, mister! — opomenu ga Šejn. — Vi ste izgleda bacili oko na zemlju doseljenika!

— Znači, odatle duva vetar! — viknu Hud ljutito. — Ispada da sam ja odjednom postao bandit, a ne ti lupeži gore iz šuma koji krađu i pljačkaju svoje sopstvene liude. I to samo zato što sam kupovao od njih zemlju i imanja koje su oni opljačkali i zapalili! Šejne, ja imam pravo da kupim tu zemlju. Vi ne smete nasesti na kuknjavu tog ološa, momče. Ja sam se založio za to da se ti banditi jednom već likvidiraju. Na taj način ne bih samo ja mogao da živim na miru, nego i doseljenici.

Pogledao je Šejna zakrvavljenih očiju. — Neka ih đavo nosi! Pisaću svojim prijateljima u Vašingtonu, Šejne! I, dobićete po nosu, verujte mi!

Namrštio se i vratio se u kuću.

Šejn sleže ramenima. Sišao je niz stepenice.

Više Hudovih momaka stajali su pored njegovog mrkova. Među njima se nalazio i Fets. On se osmehnuo pakosno.

— Čuo sam da nešto nije u redu s tobom, Šejne! — rekao je on podigao ruku uvis.

Šejn se vinuo u sedlo. — Neće biti dobro ako vas Hud još koji put pošalje u Rilfut i vi ga poslušate!

Okrenuo je svoga mrkova i poterao ga prema kapiji.

Ljudi su ga otpratili pogledima. I Hud! On je stajao na

vratima svoje velike farmerske kuće i gledao kako visoki čovek jaše u daljinu.

Šejn je poterao konja prema severu. Imao je nameru da se vrati u Rilfut.

Bilo je skoro već veče kada je tu i tamo između drveća mogao da primeti poneki krov zgrada.

Upravo kada je jahao kroz neko nepregledno žbunje čuo je iza sebe pucanj.

Skoro nije uspeo ni okom da trepne kad je osetio kako je njegov šešir poleteo u vazduh.

Povukao je brzo uzde i zaustavio mrkova. Istog trenutka pokušao je da sjaše iz sedla i baci se na zemlju. Međutim, odmah mu je bilo jasno da je već bilo kasno.

Oko njega se odjednom pojaviše ljudi kao da su iz zemlje iznikli. Svi su u rukama držali puške.

Šejn je odmah pomislio da su to Hudovi revolveraši. Znači, taj nitkov mu nije oprostio to što ga je opomenuo!

Ovog puta nije podigao ruke uvis. Bio je siguran da Hudovi nitkovi neće upotrebiti samo pesnice.

Već sledećeg trenutka je video da se prevario!

Sve su to bili mladići. Banditi iz šuma! Ljubimci svojih porodica. Sinovi doseljenika.

Prilazili su mu sve bliže i bliže. Sada je Šejn mogao još bolje da ih zagleda. Nisu mu se učinili tako opasnim kako su ih opisali u Sedmoj brigadi.

Ipak, podigao je ruke uvis.

Dva mladića priđoše njegovom konju. Jedan je bio mršav i visok. Imao je crnu kosu, tamne prodorne oči i lepe crte lica. Tu zaista nije moglo biti sumnje. To je sin Suzane Fris.

Drugi momak je bio dežmekast. Šejn je ocenio da verovatno može imati oko šesnaest ili sedamnaest godina.

— Da li je to on? — upita Žan Fris? — Predstavnik vlade iz Vašingtona?

— To je on! — potvrdi drugi mladić.

Žan Fris je gledao Šejna.

— Sjašite! — naredi on strogim glasom.

Visoki čovek sjaha iz sedla.

Žan Fris zabi Šejnu cev svoga revolvera u rebra. Dežmekasti žutokljunac sretno izvuče Šejnu revolver iz futrole.

Šejn se osmehnu.

— Ti si Žan Fris, zar ne? — upita on. — Čudno, baš tebe sam i tražio. I...

— Biće bolje da odgovaraš samo na ono što te mi pitamo! — prekide ga Žan Fris. — I upamti dobro, ono što ti se jednom kaže, toga se moraš držati!

Šejn razvuče lice u osmeh.

— Što ti ovo tvoje obdanište ne raspustiš i pošalješ ove sli- navce njihovim kućama! — rekao je on. — Mislim da je to sada najbolje. Eto, to je ono što sam ja tebi hteo da kažem!

Žanove tamne oči su ostale mirne.

Šejn je sada shvatio da je možda bilo mnogo bolje da bude oprezniji kad su u pitanju ovi mladi gorski vukovi. Jer, već

sledećeg trenutka osetio je snažan udarac puščane cevi koja se zamalo nije raspukla kada se sudarila sa njegovom glavom.

Fao je na zemlju kao da ga je grom pogodio.

Udarac je bio jak, ali Šejn se nije onesvestio. Ležao je u travi. Nije mogao ni prstom da mrdne.

Žan Fris mu je prišao i nogom ga prevrnuo na leđa.

Šejn je otvorio oči.

— Jezik za zube, Šejne! — viknu Žan Fris. — Mi se ne šalimo. Kao ni ostali ovde. — Podigao je pušku i uperio cev u Šejnovu glavu. — Uhapšen si. Poslužićeš nam kao talac. Ako Hud i predstavnici zakona u Memfisu ne prihvate naše uslove mi ćemo te ubiti. Mislim da si razumeo šta hoću da kažem. Dakle, prekrsti se i gledaj gore u nebo!

Koraknuo je nazad i podigao ruku.

— Vežite ga! — naredi on ostrim glasom.

Četiri mladića su mu prišli. Šejn je morao priznati da su davolski vešti. Vezali su ga dok je okom trepnuo.

Uskoro se Šejn našao na leđima svoga konja. Bio je vezan.

Žan Fris mu je prišao.

— Ti si se dogovorio s mojim ocem da se nađete, zar ne? — upitao je on oštro. — Kada?

— Nismo tačno odredili dan — odgovorio je Šejn otegnutim glasom.

— Napred! — uzviknu Žan Fris. — Idemo u kamp zajedno sa njim! Brzo! Što dalje odavde, momci!

Četiri mladića i dve devojke su preuzeli Šejna da ga prebace na sever.

Jedna devojka je, u stvari, bila još dete. Međutim ona druga je delovala kao da je već prava, zrela žena. Imala je više od sedamnaest godina i bila je davolski privlačna. Duga crna kosa je podsećala na onu koju je imao Žan Fris. Kerol Fris! Tu više nije bilo sumnje. Videlo se to odmah po tome kako su dečaci izvršavali njena naređenja.

Jahanje prema severu kao da se oteglo u nedogled. Tek negde u podne grupa je zajedno sa Šejnom stigla do šume. Išli su zabačenim stazama.

Pao je mrak. Stali su. Kerol Fris je odabrala jedno povoljno mesto za logorovanje.

Odmah su odredili stražare. Šejn je bio privezan za jedno drvo. Pokrili su ga vojničkim šinjelom.

Nešto malo kasnije njemu je prišla Kerol Fris. Dala mu je da jede i pije.

— Mislim da se nećeš ljutiti što smo morali da te vezemo — reče ona i osmehnu se.

— Ovo što vi ovde radite nije samo glupo nego je i protivzakonito — kazao je Šejn. — Da li vi zaista mislite da ćete time nešto postići? I šta ćete postići?

— Sve!

Šejn, podiže obrve. — Tvoja majka se zabrinula za tebe i...

— Za to nema potrebe — odvrati Kerol Fris ljutito. — I, nama je dosta tih pouka! Jesi li me razumeo?

— Ali čekaj, devojko, ja hoću da vam pomognem!

Odmahnula je rukom.

— Vidiš li ti sebe! — prošaputala je ona. — Kako bi ti mogao nama da pomogneš?

— Mislio sam stvarno da vam pomognem!

— Možda ćeš nam biti od koristi jedino kao zarobljenik. Takvih koji su hteli da nam pomognu bilo je i ranije. Ništa! Nestali su kao dim na vetru. I takvih nam je već dosta. Mi smo odlučili da sami sebi pomognemo.

— I? — upita Šejn. — Šta ste dosad postigli?

Nije ništa odgovorila.

— Znači, ništa — kazao je visoki čovek. — Meni se čini da ste vi dosta toga uradili što vam je naškodilo!

— Šejne, nemojte to pričati! — reče ona. — Ta priča je nama jako dobro poznata. Odmah kada te čujem jasno mi je šta hoćeš da kažeš. Tebi treba da je jasno da nećemo nasesti tim starim otrcanim trikovima. Ti si sigurno neko njuškalo koje radi za Huda i koje je pokušalo da se zavuče ovde da bi tom prokletom zločincu dostavljalo podatke o tome šta se ovde radi.

Šejn se namršti. Bio je ljut kao ris.

— Sto mu gromova! — viknu on. — Kako si mogla pomisliti na tako nešto?

— Kako? — upita devojka. — Pa već sam ti objasnila. Ja sam pažljivo slušala ono što ti kažeš i, čini mi se, da sada znam skoro sve o tebi. U svakoj kući si se raspitivao ko se nalazi ovde među nama. Možda si napravio i neki spisak? Ako je tako, onda to nisi smeo da uradiš.

Šejn odmahnu glavom.

— Ma kakav spisak! — huknu on. — Pa eto, pogledaj u moju torbu, devojko!

— Bio si u Memfisu?

— Jesam, ali nisam nosio spisak onih koji se nalaze među vama. To je glupost. Naredio sam šerifu da skuplja dokaze protiv Huda!

— Možda ćemo imati nekada priliku da ti zahvalimo na tome! — reče ona podrugljivo. — Šerif može sasvim mirno da širi svoju zadnjicu. Mi imamo sve dokaze. I mi ćemo suditi Hudu. On će morati da dobije zasluženu kaznu! Šta da ti kažem, želimo nekako da ga dovedemo ovamo da se pojavi ispred našeg suda. Mogu te obavestiti da je jedan glasnik krenuo u Memfis. Ako se šerif sa Hudom ne pojavi ovde kod nas u roku od tri dana, onda ćemo vas poslati nazad. Naravno, kao leš. Da li bi želeo nešto da popiješ, momče?

Šejn se zagledao u lepu devojku. Kakav raj za oči!

— To je tvoja stvar da pripadaš onima koji su naši neprijatelji — reče ona zamišljeno. Gde si, tu si, zar ne? Ostaje mi još da te pitam da li si žedan?

Šejn klimnu glavom.

Devojka je zavukla ruku pod njegovu glavu i dala mu je da pije čaj. Njena kosa je mirisala.

— Zar bi ti stvarno mogla da me ubiješ? — upitao je on.

— Svakako, ako kocka tako odluči! — rekla je ona i naglo ustala.

Šejn je netremice gledao. Mlada, vitka, lepa kao san!

Idućeg dana krenuli su dalje. Šejnu je tek sada bilo jasno da ih je potcenio. U početku nije verovao da su ti banditi sve sami mladi ljudi. Mislio je da će te žutokljunce srediti jednim jedinim udarcem svoje levice. Čuška jednom, čuška drugom i ta dečurlija će pognuti glave kao čurke na sparini.

Međutim, on se grdno prevario. Mladi banditi su bili opasni kao tigrica u noći!

Tek sada mu je bilo jasno u kakvoj se opasnosti nalazi! Ti žutokljunci će mu skinuti glavu dok se okom moglo trepnuti!

Dan je polako uzmicao pred zamahom crnih krila noći. Šejn je ugledao tamne prilike, a po glasovima je prepoznao da su to sve mladi ljudi. Neke sive senke uperiše pušćane cevi u njega.

Odvezali su ga. Znači, to mora da je logor?

Odveli su ga do stene. I gle! Ugledao je teška drvena vrata! Ispred njih je stajala Kerol Fris.

— Ova ćelija je bila pripremljena za Huda — objasni mu devojka. — Pošto njega još nema onda ćeš ti tu da se smestiš.

— Nije mi jasno šta nameravate da uradite! — rekao je Šejn mirno.

Jedan od momaka gurnu mu cev puške u rebra. Šejn se trgao. Projurio je pored mlade Kerol Fris. Vrata se s treskom zalupišu iza njega.

Našao se u polumraku. Opsovao je.

Sada mu je bilo jasno. Soba je bila izgrađena u pećini. Svim solidno urađen nameštaj od drveta, zaključio je Šejn. Oдавde se stvarno nije moglo pobeći!

Tek sada je pomislio na to da je trebalo da se brani kada su ga ti momci Frisa napali.

Bili su to sve sami mladi ljudi. Međutim, kao da nisu bili baš jako pametni!

Pa to je glupost kakve nema na ovom svetu! Nikada šerif iz Memfisa neće uspeti da ovamo u šume dovede tog bogatog i moćnog Huda pred taj smešni sud žutokljunaca. Čak i da pokuša da stane na rep toj ajkuli, zna se ko bi na sudu pobedio! Hud! Sigurno!

Za trenutak je Šejnu srce sišao u pete. Ako ovi žutokljunci misle ozbiljno da urade ono što govore, onda će on morati rano da krene na onaj svet!

Odjednom se vrata otvoriše. Šta to sada treba da znači. Unutra je provirila neka glava. Šejn skoro nije mogao da poveruje u ono što je video! Devojčica! Oko trinaest godina. U rukama je držala činiju sa supom.

Šejn prihvati činiju i kašiku.

— Koliko imaš godina, devojčice? — upitao je on.

— Ja s tobom ne smem da razgovaram! — odvrati ona ljutito.

Šejn se zamisli.

Hud se isceri šerifu iz Memfisa i zagleda se u njegovo lice.

— Fulere! — viknu on ljutito. — Komedijašu jedan! — Nisi to valjda stvarno mislio što si rekao! Zar da sve počne iz početka? Pa moji ljudi su se izjasnili pred sudom!

Šerif je bio čovek vitkog stasa i imao je oko četrdeset godina. Uvek mu je bilo neprijatno kada se ispred njega nađe Hud, čovek koji mu je pre tri godine pomogao da dobije metalnu zvezdu, jer taj moćni farmer je dolazio baš onda kada namerava da utiče na to da sve bude baš onako kako on želi.

— Ne mogu ja tek tako olako da pređem preko tih žalbi doseljenika — rekao je on. — Evo, tu su ispred mene. Video ih je i Šejn.

— Ne pričajte gluposti, Fulere! Niko od vas ne traži da krijete žalbe doseljenika. Međutim, vi morate proveriti da li je tačno ono što se u njima tvrdi! U tome je stvar. Pre svega, morate objasniti sudiji da su to ljudi koji se okupljaju u šumama i zatim idu u svoje pljačkaške pohode. Da li se takvi ma može verovati?

— Imam i iskaze starih ljudi koji sigurno nisu u stanju da idu u šume niti u pljačke.

— Čista podvala! — viknu Hud. — Priklješćite vi te stare ljude i brzo ćete uvideti da oni lažu. Ja imam dvadeset hiljada grla goveda i meni uopšte nije stalo do toga da se u mojim krdima nađu i ta mršava goveda iz doseljeničkih naselja. Pa to je neka glupa šala! Sve same bezočne laži. A gde se zaboga izgubio taj pogani Šejn? S njim ću morati sasvim ozbiljno da razgovaram.

Šerif sleže ramenima. — Ne znam. On je imao nameru da sa Frisom odjaše tamo gore na sever u šume da bi pokušao da urazumi te žutokljunce.

— Ma šta ste vi to rekli! Žutokljunci? — viknu Hud. — Pa to je najveća glupost koju sam ja u svom životu čuo. Taj ološ gore u šumama! Pa to su zločinci! Banditi! Lopovi i ubice su to! Okoreli lupeži koji pljačkaju bez milosti. A vi govorite o žutokljuncima! Fulere, pa vi ste smešni. Ljut sam kao ris! Pitam vas kako uopšte zamišljate vaš ponovni izbor posle pola godine?

Fuler zavrte glavom.

— Ja vas neću primiti na svom ranču — promrmlja Hud. — Čovek koji godinu dana nije radio ništa taj više nije ni za šta. Da sam na vašem mestu trudio bih se da sačuvam svoj posao. A, meni se čini da vi radite baš obratno.

Vrata se naglo otvoriše i Fets uđe.

— Fulerov pomoćnik! — viknu on i skloni se u stranu.

Unutra je ušao neki mladi čovek. Bio je uzbuđen. Po njemu se videlo da je dugo jahao. Skinuo je šešir i pozdravio.

— Jutros je bio jedan momak kod mene u kancelariji — rekao je on i zavukao ruku u džep. — Preneo je ovu vest, ser. — Dao je pismo šerifu.

Fuler uze papir. Pregledao ga je, zavrteo glavom i namršćio se.

— Uхватili smo Šejna — počeo je on da čita glasno. —

Zahtevamo od vas da uhapsite mister Huda i predate ga nama da bi mogao da se pojavi pred našim sudom koji se protiv njega vodi bez njegovog prisustva. U protivnom, ubićemo Šejna.

Fuler i njegov pomoćnik pogledaše Huda koji je zinuo od čuda. Fets se iscerio pakosno.

— Potpisali su se Žan i Kerol Fris, Klod i Žorž Bido i još nekoliko mladih ljudi za koje znamo da se nalaze u šumama — promrmlja šerif i pruži papir rančeru.

Hud stavi ruke na leđa.

— Vi ste govorili da su to žutokljunci! — viknu on. — A eto šta su oni! Ubice i ucenjivači, sto mu gromova!

Zavladala je tišina.

— Ne možemo tek tako da ostavimo Šejna na cedilu — rekao je Fulerov pomoćnik.

Hudovo lice se smračilo.

— Mi nismo odgovorni za Šejnovu sudbinu! — viknu on. — Vi treba da rasterate taj ološ, šerife! To su pljačkaši, ucenjivači i ubice!

Fuler je savio papir.

— Mora se razgovarati sa Frisom — kazao je on zamišljeno. — Naravno, mislio sam sa starim Frisom.

— Aha! — uzviknu Hud. — Da li taj matori jarac ima uticaj na taj ološ? To je za mene nešto sasvim novo!

Šerif klimnu glavom.

— Ne vidim nikakvu drugu mogućnost da sprečimo ono najgore — promrmlja on.

— Lepo je od vas što niste pomislili još i na to da mene uhapsite i da me predate tom ološu — ljutio se Hud.

— Odjahaću odmah u Riltut — reče šerif i mahnu rukom svom pomoćniku. — Hajde, idemo!

Obojica su podigli svoje desne ruke u znak pozdrava i izašli iz prostorije.

Hud i njegov revolveraš pogledaše jedan drugog.

— Šta ti o svemu tome misliš? — upita farmer ljutito pošto je zatvorio vrata.

Fets sleže ramenima.

— Nije to ništa — odvrati on i odmahnu rukom. — Banditi neće uspeti da nadmudre ni šerifa niti starog Frisa. Ne verujem da će šerif i stari Fris pristati da pređu na njihovu stranu.

Hud podiže ruku uvis.

— To je ono — promrmlja on. — Ti banditi će upucati i šerifa i starog Frisa čim im se za to ukaže prilika.

Fets je vrteo glavom. — Ne verujem. Mladi Fris neće ubiti svog oca. Banditi će se sakriti tako da on neće uspeti da ih pronade.

Hud se namršti. — Zovi ljude neka uzjašu konje! — viknu on besno. — Dokazaćemo celom svetu da taj ološ tamc gore u šumama nema milosti i da je spreman da orolije i krv svojih najrođenijih!

— U tom slučaju moramo upotrebiti puške! — opomenu ga Fets. — Jedino tako možemo da se obračunamo s tim ološem!

— Upotrebićemo i puške! — proštenja Hud. — Ti lupeži će sigurno po kratkom postupku srediti Šejna čim otkriju da mi nismo prihvatili njihove uslove. Pustite šerifa i njegovog pomoćnika da odjašu što dalje odavde. A onda polazimo mi. Pozovi sve momke. I, neka svi ponesu oružje.

Revolveraš je brzo izašao iz prostorije.

Hud je prišao ormaru sa oružjem. Najpre je uzeo svoj pojas sa revolverima. Međutim, zatim kao da se predomislio. Uzeo je i „vinčesterku”. Stavio je municiju u džepove.

Ubrzo je krenuo u dvorište. Ljudi su već sedlali konje.

Nije prošlo ni deset minuta, a Hud je sa svojim revolverašima projahao kroz kapiju ranča.

Negde tamo gore na severu iznad bregova se u daljini videla prašina.

Hud i njegovi revolveraši su jahali polako. Nisu želeli da sustignu šerifa i njegovog pomoćnika.

VIII

Kad su šerif Fuller i njegov pomoćnik kliznuli iz sedla svojih konja stari Fris se pojavio na vratima svoje kuće.

— Hteo bih da razgovaram s vama, mister Frise! — doviknu šerif.

— Ali, ja ne želim da razgovaram s vama! — odvrati stari Francuz i pođe natrag u kuću.

— Čekajte malo, mister Frise! — viknuo je šerif ljutito. — Uostalom, ja sam predstavnik zakona.

— Dobro je da to priznajete! — odvrati Fris.

Šerif je prišao. Pružio mu je papir dok je njegov pomoćnik ostao kod konja i čekao da vidi šta će se dogoditi.

— Pročitajte ovo, Frise!

— Zašto?

— Zato što su ovaj papir potpisali među ostalima, i vaš sin i kćerka.

Fris uze papir.

Tog trenutka šerif je primetio mustanga koji je stajao u senci pored štale.

— Da li se Big Red nalazi kod vas? — upita on.

— Zašto se vi tome čudite? — upita Fris.

— Moglo bi biti opasno ako se živi pod jednim krovom s Indijancem — odvrati šerif i odmahnu glavom. — A pogotovu ako je u pitanju Big Red! Teško se može saznati kakve su njegove namere.

— A za koga se to može saznati?

Šerif nije odgovorio ništa. Sačekao je da Francuz pročita pismo do kraja.

— Pa? — upita on kada je Francuz spustio papir i pogledao Fullera.

Stari Fris je bio uzbuđen. To se jasno videlo na njegovom licu.

— I to baš taj Šejn! — promrmlja šerif. — Čovek koji se jako zauzeo za vas!

— Ništa nisam znao! — viknu Fris. — Od juče čekam Šejna. Zbog toga je i Big Red ovde.

— Kako je to zamislio vaš sin? — promumla šerif. Uzeo je papir iz Frisove ruke. Savio ga je i stavio u džep. — Ja imam pravo da nekog uhapsim. Međutim, ne mogu ja Huda da predam banditima.

— Nisam ja taj koji je pisao to pismo!

— Napisao ga je vaš sin! Vaša kćerka! Vaša deca, Frise. Šta oni misle u njihovim glavama? — uzviknuo je šerif. — To vi svakako morate znati!

— Ne znam! — rekao je Fris. — To sam vam već i kazao. Meni se čini da bi to vi morali bolje da znate, jer vi pripadate onim ljudima koji su oterali našu decu u šume.

— Ja?

— Da, baš vi! Predstavnik zakona! Baš kao i sudija. mister Hud i još neki drugi ljudi.

— Nema potrebe da se svađamo oko toga šta je neko uradio, a šta je propustio da uradi. Predlažem vam da uzjašete konja i odete kod vašeg sina. Kažite mu da ne čini gluposti. Ti momci nameravaju da ubiju čoveka koji je došao da im pomogne.

— Razgovarajte o tome s mojim sinom.

— Ja? Pa kako vi to zamišljate? Ti momci će pucati na mene čim me ugledaju!

— Jašite sa mnom, šerife. Garantujte nam da će se sve raditi onako kako je po zakonu. U tom slučaju će moj sin i njegovi drugari razgovarati s vama.

Šerif klimnu glavom.

— Mogao bih da garantujem banditima da će im biti suđeno po zakonu — kazao je on. — Međutim, to za njih znači da će svi završiti svoj život sa užetom oko vrata.

— Onda ne znam zašto bih i pokušavao da razgovaram sa svojim sinom?

— A Šejn?

Francuz sleže ramenima.

Tog trenutka iz kuće je izašla Suzana Fris.

Šerif brzo izvadi papir iz džepa i pruži ga lepoj ženi.

Čitala je. Njeno lice se smračilo.

— Šejn! — viknu ona. — Za ime boga! Pa ta deca su izgubila pamet! To moramo sprečiti.

Fris joj istrže papir iz ruke i vrati ga šerifu.

— Kako to misliš, mi? — upita on. — Mi s tim nemamo nikakve veze. Krivi su drugi ljudi.

— Slažem se! — potvrdio je šerif. — Moj pomoćnik i ja ćemo jahati s vama.

— Uz pomoć Big Reda vi ćete uspeti da nađete logor — reče Suzana Fris.

Šerif odmahnu glavom.

— Ja ne želim da mi u tome pomaže jedan Indijanac — kazao je on ljutito.

— Bez pomoći tog Indijanca mi nikada ne bismo uspjeli da nađemo logor — promrmlja Fris.

— Mi stavljamo glavu u torbu i đavolski opasno se upuštamo u avanturu da nas taj Indijanac namami u neku klopku! — promrmlja šerif.

Fris ga je pogledao. — Zašto bi taj čovek to učinio? Ja imam samo malo parče zemlje. Big Red od njega stvarno ne bi imao nikakve koristi.

— U Biga Reda stvarno možete imati poverenja — reče Suzana Fris.

Šerif pogleda lepu ženu.

— Što se mene tiče, madam, priznajem da je tako kako vi kažete! — reče on i osmehnu se. — Čak rizikujem i to da na sebe preuzmem odgovornost zato što neću uspeti da sprečim ubistvo! A i vama je jasno, ubice će biti vaš sin i vaša kćerka.

— Polazimo za deset minuta! — reče Fris.

Šerif se vratio do svog pomoćnika koji ga je nestrpljivo čekao.

— Jahaćemo zajedno sa Frisom i Big Redom tamo gore na sever — objasni mu on.

Pomoćnik zviznu kroz zube. — Onda već sada moramo smisliti odgovor šta ćemo reći banditima kada nas budu pitali za mister Huda.

Šerif se kiselo osmehnu, a pomoćnik nastavi.

— Da li se vi stvarno nadate da ćete osloboditi Šejna, šerife?

— Meni je važno da pronadem gde se nalazi taj logor bandita! — rekao je šerif. — Kada to budem otkrio, onda će biti sasvim lako da im zavravimo šiju. Potera od stotinak ljudi i ti žutokljunci dići će ruke uvis pre nego što im budemo potprašili tur. Razumeš li me?

Pomoćnik je vrteo glavom. Kao da nije verovao u to da će biti baš tako lako kako je šerif pretpostavljao.

Uskoro su iz kuće izašli Fris i Big Red.

Big Red je bio čovek niskog rasta. Komanč. Star čovek koji se već nekoliko godina rastao sa svojim plemenom i živio sam tu u civilizaciji.

On i Fris su osedlali svoje konje i ubrzo ih poterali. Fris se pre toga pozdravio sa svojom ženom.

Fuler i njegov pomoćnik se vinuše u sedla.

Suzana Fris im je mahnula rukom. U njenim očima pojavile su se suze.

Jahači su ubrzo nestali u daljini. Za njima je ostao još samo oblak prašine koji se kao kakav pramen magle dizao prema plavom nebu.

Suzana još jednom podiže ruku i uzdahnu.

IX

Braća Bido i Klemens stajali su zajedno i gledali Pjera Dimu koji je stajao pored svoga konja. Životinja je bila iscrpljena.

— U Memfisu se ništa ne događa — obavestio ih je mlađić. — Šerif i njegov pomoćnik su bili na Hudovom ranču. Međutim, to nije ništa. Ja mislim da su oni smislili nešto gadno. Zatim su ta dvojica, šerif i njegov pomoćnik odjahali do Rilfut Lejka i tamo razgovarali sa Žanovim roditeljima.

Klod Bido odmahnu rukom. — Šta je to, ljudi! — viknu on besno. — Pa opet ti Frisovi! Oni još uvek uobražavaju da su nešto posebno na ovom svetu! Još u Francuskoj su mi tako žestoko stali na žulj. Morali smo da skinemo šešire i da se klanjamo pred njima!

Pljunuo je besno.

— Možda je još i najbolje da Žana pošaljemo njegovim roditeljima! — predložio je njegov brat.

— I šta misliš da ćeš time postići? — upita Klod Bido.

— Da ostanu tu gde su! — rekao je Žorž Bido.

— Njegov otac, šerif i pomoćnik krenuli su ovamo gore u šume da otkriju naš logor — reče Pjer Dima.

Mlađići zbunjeno pogledaše.

— Neki Indijanac ih vodi — reče Pjer Dima. — Sigurni smo u to. Taj Indijanac je neki stari Komanč koji zna svaku stazu i bogazu, jer ovo je ranije bila oblast koja je pripada Komančima i on će se sigurno snaći.

Klod Bido ponovo pljunu.

— Frisovi! — grmnu on. — Šta taj stari Fris traži ovde kod nas? Mi nismo tražili da neko bude posrednik. Trebalo je da se jasno saopšti šerifu da Šejn neće izvući živu glavu iz ovih šuma ako se ovde ne pojavi Hud! Umesto toga taj stari čovek se usudio da krene ovamo gore. Šta on misli! Da će uspeti da nagovori svoga sina da pusti Šejna? Ili se vama čini da tu ima još nečeg?

Niko nije rekao ništa.

— Taj stari Fris se nepotrebno umešao i đavolski opasno nam kvari planove, sto mu gromova! — viknu Klod Bido.

— Predlažem da o tome obavestimo Žana i Kerol — reče njegov brat.

— I, kakve ćemo koristiti imati od toga? Zar ti misliš da će se šerif posle razgovora sa Žanom Frisom predomisliti i vratiti se natrag da ovamo dovede Huda?

— Verovatno neće biti tako, međutim...

Žorž Bido je prestao da govori. Namrštio se.

— Poslaćemo im u susret jednog čoveka! — viknu Klod Bido. — To neće biti ni Žan niti Kerol, nego Šejn, dragi moji. Naravno mi ćemo prethodno tog momka upucati. I u pismu smo najavili da će se Šejn pojaviti kao leš ukoliko se ne is-pune naši uslovi.

— Čini mi se da bismo time izgubili naš najjači adut — rekao je Klemens.

— Kakav adut! — povikao je Klod Bido. — Došlo je vreme da se obračunamo s tim nitkovima! Oni jednom već moraju da shvate da mi postojimo.

— Ja sam protiv toga da Šejna unucamo i njegov leš pošaljemo tamo dole kako bismo naterali šerifa i Frisa da se vrate — kazao je Žorž Bido. — Nas nekoliko ćemo odjahati i

sastaćemo se sa šerifom i Frisom. Mislim da je to razumnije rešenje.

— I? — upita Klod Bido ljutito.

— Onda ćemo posle toga odlučiti šta da radimo! — odvratio je njegov brat.

— Da li su šerif i Fris naoružani? — upita Klod Bido.

Pjer Dima klimnu glavom.

— Jesu! — reče on. — Čak i stari Indijanac ima pušku.

— Znači, oni će se braniti! — promrmlja Klod Bido. — I šta vi mislite, da li će Žan pucati na svoga oca?

Momci su ćutali. Ipak, oglasio se Klemens. — Da li bi ti pucao na Žanovog oca?

— Zato sam i kazao da ćemo od svega napraviti jednu lakrdiju! — povika Klod Bido ljutito. — Moramo biti razumni! Najbolje od svega je da im pošaljemo Šejnov leš.

Njegov brat je odlučno odmahnuo glavom. — Oni se zbog toga sigurno neće vratiti, a mi ćemo izgubiti Šejna. Pokušajmo da uhvatimo šerifa. U slučaju da dođe do borbe moraćemo sve da ih poubijamo. Indijanca, šerifa, njegovog pomoćnika i starog Frisa.

— Znači, ti želiš da razgovaraš s njima? — upitao je Klod Bido. — Sa šerifom! Svakako bi bilo tako, jer Fuller sigurno ne bi dozvolio da glavnu reč vodi Fris. To su stvari sve same gluposti. Treba razgovarati sa nekim od tih nitkova koji su nas primorali da pobegnemo ovamo gore u šume i da odavde pokušamo da se izborimo za svoja prava.

— Uhvatićemo tog đavolskog Indijanca i vratićemo se natrag — predloži Žorž Bido. — Oni nikad ne mogu da nas pronađu, pošto će Klemens izbrisati sve tragove. Mislim da je to najjednostavnije rešenje.

— Glupane! — Viknu Klod Bido i udari svoga brata po čelu. — Šerif i stari Fris to neće dozvoliti. To su stari, iskusni jazavci s kojima nije tako lako izaći na kraj. Bez obzira što ih možemo đavolski opasno iznenaditi. Znači, moramo ih upucati.

— Ne moramo ih poslati na onaj svet — reče Klemens. — Opkolićemo ih sa svih strana i oni neće imati nikakvih izgleda da se spasu i umaknu. Crvenokošca ćemo uhvatiti i nestati s njim kao da smo u zemlju propali. Frisa, šerifa i njegovog pomoćnika ćemo ostaviti da se snalaze kako znaju i umeju. Pri tom ćemo šerifa opomenuti poslednji put. Ako u roku od dva dana ne dovede Huda, mi ćemo ubiti Šejna.

— Žan da uperi puščanu cev u svog sopstvenog oca!? — podsmevao se Klod Bido. — E, u to ne verujem.

— Žana nećemo povesti sa sobom — objasni njegov brat.

— On se s tim neće složiti! — viknu Klod Bido.

Klemens je prelazio rukom preko svog čela. — Zašto ne bismo poslali Žana sa nekom malom grupom u Memfis? Mogao bi tamo da napravi gužvu i da zapali šerifovu kancelariju. Pošto se šerif i njegov pomoćnik nalaze u šumama njima se neće ništa dogoditi.

Izvesno vreme su svi ćutali. Zatim je Klod Bido klimnuo glavom.

— Idemo kod Žana Frisa — reče on odlučnim glasom. — Međutim, da niko nije pisnuo da se njegov otac i šerif nalaze na putu prema našem logoru.

Svi klimnuše glavom.

Žan Fris je sedeo pored stola u velikoj pećini. Ispred nje ga je treperila svetlost fenjera. Čitao je papire o saslušanju farmera Huda.

Kada su četvorica mladića ušli u prostoriju on se trgao. Podigao je pogled.

— Pjer! — viknu on i osmehnu se. — Pa ti si se već vratio! Kakve nam vesti donosiš?

— Izgleda da tim kućkinim sinovima uopšte nije stalo šta će se dogoditi sa Šejnom — odvratio je Klod Bido umesto dečaka. — Ali, takvi su ti nitkovi. Ne brini oni ni kad se neki njihov čovek nađe u opasnosti ako je u pitanju njihova korist. Mi vodimo našu borbu i treba da je i nastavimo, Žane. Upravo smo razgovarali o tome da bi trebalo napraviti gužvu da bismo naše protivnike zaplašili.

Žan klimnu glavom. Očekivao je da čuje o čemu se radi.

— Povedi nekoliko momaka sa sobom, odjaši do Memfisa i tamo zapalite šerifov ured! — predloži Klod Bido.

— A zar nije bolje da sačekamo kako će oni odgovoriti na naše pismo? — upitao je Žan Fris.

— Pa, zar nismo dovoljno dugo čekali? — viknu Klod Bido besno. — Tome već jednom mora doći kraj! Ako ti nitkovi ništa ne odgovore onda ćemo ubiti Šejna i poslaćemo njegovo telo u Memfis. Posle toga ću ja odjahati na Hudov ranč i upucaću tog nitkova. Ovo ovde je jedan pravi pravcati cirkus! — reče on i pokaza rukom papire ispred Žana Frisa.

— U tom slučaju mi možemo da odjašemo samo još na zapad — reče Žan Fris.

Klod Bido se osmehnuo podrugljivo.

— Da li ti zaista misliš da će neko priznati naš sud i osudu protiv Huda? — upitao je on.

— Pa, za to se borimo, Klode! — podseti ga Žan Fris. Bio je iznenađen onim što je čuo od svoga druga.

— Brade će nam narasti dok to dočekamo! — viknu Klod Bido ljutito. — Osedećemo i ostariti, a nije sigurno da ćemo to i doživeti!

— Ma šta ti je, Klode! — uzviknu njegov brat. — Zašto tako odjednom gledaš na sve kroz crne naočare? Krenuli smo dobro. Uхватili smo Šejna. Treba samo da dodamo grančice na vatru.

— Neka bude kako vi kažete! — reče Žan Fris. Uzeo je svoj pojas sa revolverima. — Da dodamo te grančice iz kojih će suknuti plamen. Odjahaću sa desetoricom momaka u Memfis. Možemo odmah da krenemo.

Izašli su napolje iz pećine i pozvali ostale. Uskoro posle toga Žan Fris je krenuo sa desetoricom momaka. Potali su konje i ubrzo nestali u daljini. Prema jugu.

Jedan sat kasnije konje su osedlali braća Bido, Klemens i još petorica.

Poslednji zraci sunca otpratili su ih iz logora. I oni su kroz šumu krenuli prema jugu.

Pjer Dima je otpratio pogledom jahače. Imao je neko loše predosećanje. U stvari, grizla ga je savest što nije rekao Zanu Frisu ono što je saznao.

Neka ruka se spustila na njegovo rame. Uplašio se.

Bila je to Kerol Fris!

— Kuda su odjahali? — upita lepa devojk. Pogledala ga je.

Pomislio je da slaže. Međutim, te lepe oči kao da su ga probale i saznale šta se dogodilo.

— Oni... oni — mucao je on. — Otišli su da... otišli su u susret vašem ocu i šerifu.

— Otkud ti to znaš? — upita ona.

Dečak nije izdržao pogled njenih tamnih očiju. Priznao joj je sve.

Napolju je već bio mrak i kroz pukotine u prostoriju nije prodirao nijedan zrak sunca. Šejn još nekoliko puta baci pogled na teška drvena vrata. Ništa! Legao je ponovo na drveni krevet i zagledao se u tminu ispred sebe.

Nije prošlo dugo vremena, a začuli su se neki glasovi. Ubrzo je škljocnula i brava na vratima.

Na pragu se pojavila neka prilika.

Šejnu se učinilo da je to Kerol Fris. Poznao je odmah bez obzira što je devojk na sebi imala pantalone. Podigao se na laktove.

Odmah je primetio i četiri puščane cevi koje su iza devojk-e bile uperene u njega.

— Nije valjda došao red na mene da me pošaljete u pakao? — upitao je on.

Povukla je vrata za sobom.

— Moraš mi pomoći. Šejne! — reče devojk.

Visoki čovek spusti noge sa drvenog kreveta.

— Šta se to zaboga dogodilo? — upita on.

Oborila je pogled.

— Moj otac i šerif su krenuli ovamo u naš logor — kazala je ona. — Vodi ih jedan stari Indijanac i ja mislim da će naš sigurno pronaći.

— Pa, šta si se uplašila, devojk? To su samo tvoj otac i šerif?

— Ne — reče ona. — Tu su još i pomoćnik šerifa, a i taj Indijanac. Sa naše strane je krenulo desetak momaka koji im jašu u susret!

Šejn je osetio zašto se devojk uplašila. Neka đavolski opasna čorba se kuvala tu negde u blizini!

— Da li je tvoj brat odjahao s njima?

— Ne! — odgovori Kerol brzo. — Oni su njega poslali sa grupom momaka u Memfis tako da im ne smeta!

— Da li oni stvarno nameravaju da upucaju tu četvoricu? — upita Šejn. — Mislim na tvog oca, šerifa, njegovog pomoćnika i tog Indijanca? Zaboga, pa vi ste jako zabrazdili, ako je tako! Skoro da ću poverovati da ste ološ kome nije mesto na ovom svetu.

— Hoće samo da uhvate Indijanca — objasni mu lepa devojka. — U tom slučaju moj otac i šerif će morati da se vrate natrag. Međutim, tu postoji opasnost da dođe do borbe i da bude mrtvih ljudi.

— Pusti me iz ovog kaveza i naredi da mi dovedu konja — zahtevao je Šejn.

— Ne može se tako brzo, Šejne! — rekla je ona. — Niko neće dozvoliti da ti ja tako jednostavno otvorim vrata. Moramo sačekati do ponoći. Onda su na straži moji prijatelji.

— Znaš li možda gde se nalaze tvoj otac i šerif? — upitao je visoki čovek. — Ako moram da ih tražim onda će biti jako malo vremena.

— Ne znam, gde su, Šejne. Znam jedino to da su krenuli ovamo i da su verovatno putovali ceo dan.

Ustao je i prišao vratima.

— Čekaj! — prošaputa ona uzbuđeno. — Za ime boga, nemoj se pojavljivati. Upućaću te!

Šejn malo pomeri vrata. Bilo je mračno. Mogao je da vidi samo četiri lika ispred vrata.

— Dovedite mi moga konja! — reče on tiho.

Lepa crnokosa devojka se kolebala.

— Izgubićemo dragoceno vreme, devojko!

Naravno da je Šejnu bilo drago što je sve krenulo ovako. Celo vreme je razmišljao kako da pobegne od ovih opasnih žutokljunaca!

Ipak, hteo je da pomogne i ovoj devojci i spreči nesreću koja se može dogoditi. Ukoliko dođe do borbe i ako šerif bude ubijen onda za ove mladiće više neće biti nikakvih izgleda da se izbore za svoja prava i kasnije će biti zbrisani sa ovog sveta kao da ih je odnela snežna oluja.

Šejn nije odobravao njihov postupak, ali je bio odlučio da im pomogne.

— Dođi! — šapnu on devojci.

Gurnuo je iznenada vrata i izašao napolje.

Mladi ljudi ispred vrata nisu imali vremena ni okom da trepnu. Da se pred njima tako brzo pojavio sam đavo ne bi ih toliko iznenadio.

Šejn nije imao mnogo obzira prema naoružanim mladićima. Njegova pesnica je sevnula kao munja kroz vazduh i njih četvorica su se skoro istovremeno našli na zemlji, a da pri tom nisu uspeli ni da pisnu niti da pucaju.

Kerol se pojavila iza njega. Uplašeno je stavila ruku na usta.

— Gospode bože, Šejne! — prošaputa ona uplašeno. — Nisi ih valjda poubijao?

— Ništa ne brini, devojčice! — odvratio je visoki čovek. — Momci su samo onesvešćeni i brzo će se povratiti. A sada dovedi moga konja!

Kerol je potrčala kroz pomrčinu. Ubrzo više nije mogao da vidi njenu vitku figuru.

Šejn je uzeo revolver jednom od momaka. Osvrnuo se na sve strane. Izgleda da niko nije prišao šta se dogodilo

Negde na kraju stena ubrzo je ugledao devojkicu koja je sedlala njegovog mrkova.

— Među tvojim stvarima naći ćeš svoje oružje — reče ona tiho. — Sve je tu.

Šejn je nežno odgurnu u stranu i priđe konju.

— Gledaj da nekako nagovoriš moga oca i šerifa da se vrate — molila ga je ona. — Jaši na jug i zatim se drži reke.

Visoki čovek se vinuo u sedlo.

— Videćemo se uskoro, Kerol! — rekao je on tiho. — Ako ovde imaš nekog uticaja onda kaži tim mladićima da dalje ne prave nikakve gluposti.

Poterao je konja. Ubrzo je u pomračini izgubio devojkicu iz vida. Međutim, osetio je da neko trči za njim.

Bila je to ona. Kerol!

— Šejne! Prošaputala je ona. Vinula se u sedlo iza njega.

On je nije pitao zašto je krenula za njim. Svakako da će mu u šumi biti od koristi da se bolje snađe.

Šejn je terao konja polako da ne bi privukao pažnju ljudi iz kampa. Tek kada su se našli između drveća on je poterao mrkova brže.

— Idi malo više desno — reče mu Kerol posle izvesnog vremena.

Visokom čoveku je bilo prijatno što se na njega naslonilo to mlado devojačko telo. Ah, da je bar nekoliko godina starija, pomisli on.

Uskoro su bili pripijeni jedno uz drugo. Ona ga je držala čvrsto. Šejn se osmehnu.

— Hej, visoki — došapnu mu ona — ovde se nalazi jedan gaz u vodi. — Njega su koristili Indijanci. Ja pretpostavljam da će Big Red dovesti ovde moga oca i šerifa i posle toga će pokušati da otkrije naše tragove. Možda su oni već stigli i logoruju tu negde u blizini.

Šejn je polako jahao dalje.

— Stani! — reče ona tiho. — Nemoguće je da su toliko daleko odavde. Mogli bismo da ih sačekamo na ovom mestu.

— A gde su momci koji su im krenuli u susret? — podseti je Šejn.

— Okreni konja nazad i jaši desno, Šejne! Onamo prema proplanku.

Šejn povuče uzde i potera mrkova u pravcu koji mu je označila devojkica.

Posle dvadesetak minuta jahanja uz breg ugledali su u daljini vatru. Pored reke!

— To su sigurno oni! — kazala je devojkica. — Tamo dole nalazi se jedno pogodno mesto za logorovanje. Oni se nalaze u pećini. Vatra se može videti samo odavde odozgo pošto prolazi kroz jednu pukotinu u steni.

— Koliko ima tih žutokljunaca? — upita Šejn ljutito. Imao je nameru da očita lekciju tim mladićima i da ih vrati natrag u Rifut.

Međutim, bez obzira što su to bili mladi ljudi oni su se već bili prekalili u ovim šumama i Šejn nije bio siguran da će te mladiće uspeli da iznenadi kao onu četvoricu ispred pećine.

— Ima ih deset, Šejne — odgovori devojkica tiho. — Svi

se nalaze u pećini osim stražara. Oni će pucati čim te ugledaju i zato je bolje da još malo poteraš konja pored reke. Možda ćemo naići na logor moga oca i šerifa.

Šejn okrete konja nazad i potera ga prema Misisipiju. Devojka se pripila uz njega.

— Najbolje je da se zaustavimo ovde! — reče ona. Šejn je mislio da je devojka već zaspala. — Ovde smo ispred mlađića i sigurno ćemo videti moga oca kada bude dolazio. Indijanac će se držati reke. To je najbolji put.

Šejn povuče uzde mrkovu. Ona sjaha iz sedla. Šejn je takođe sjahao.

Kerol Fris pogleda u zvezde.

— Proći će još najviše jedan sat i svanuće — reče ona. — Da li si umoran? Ako ti se spava, onda spavaj. Ja ću čuvati stražu.

Šejn se osmehnuo. Okrenuo je mrkova i odveo ga do vode.

— Mislim da je bolje da odmah idemo dalje — reče on.

— Drago mi je što sam te upoznala, Šejne! — rekla je devojka. Podigla se na vrhove prstiju i poljubila ga nežno.

On je pomilovao po kosi i zatim krenuo prema mrkovu.

— Meni će život biti besmislen bez moga oca — reče ona tiho. — Ne želim da živim ako neko njega bude upucaao! Oh, gospode! Kako će se sve ovo završiti?

— Kraj je već tu, devojko.

— Jesi li oženjen? — upita ona iznenada.

Šejn se od srca nasmejao.

— Kakvo pitanje od jedne tako mlade devojke! — reče on iznenađeno. — Nisam.

— Međutim, sigurno si zaljubljen u neku ženu?

— Ne! Nisam ni to.

Ćutala je.

— A zašto si to pitala?

Ona je zagrllila visokog čoveka.

Šejn je pomilovao njenu kosu.

— Hajde! — reče visoki čovek. — Moramo krenuti dalje, lepa moja devojčice.

Poljubila ga je još jednom.

Vinuli su se u sedlo. Šejn je ćutao. A šta bi i mogao da kaže? Da je još uvek tako mlada. Verovatno bi se jako uvredila!

Pomogao joj je da se namesti u sedlu.

Ona ga je obuhvatila oko struka. Šejn je ćutao. Pribojavao se da će ona pogrešno razumeti njegovo ćutanje. Možda kao pristanak da...

Šejn je zaustavio konja pored reke.

Iznad šume je zora već najavljivala svoj dolazak. Dan je polako brisao tamne senke noći. Još su se samo iznad velike reke nalazili pramenovi magle.

X

Hud skoči kao oparen. Probudio ga je Fets.

— Svanulo je, ser! — šapnu mu revolveraš na uho.

Hud skide dugački ogrtač sa sebe.

— Zora! — viknu on. — Da li se Džek već javio?

— Još nije — odvrati revolveraš brzo. — Međutim, očekujemo da će se svakog trenutka pojaviti ovde.

Hud ustade.

Ljudi su većinom još uvek ležali na zemlji.

— Neka ustaju — rekao je farmer. — Pred njima je jedan prokleta važan zadatak.

Revolveraši su ustajali. Polako su sedlali svoje konje.

Jednu vatru nisu ugasili kako Indijancima ne bi odali da su otišli iz logora.

Hud obuče svoj mantil i navuče kragnu. Bio je osetljiv na hladnoću. Mrzovoljno je gledao svoje ljude.

A zatim se pojavio Džek! Revolveraš je dojahao u brzom galopu i ispred Huda kliznuo iz sedla.

Hud je nestrpljivo čekao šta će revolveraš reći.

— Namirisali su logor i odjahali dalje! — obavesti ga Džek. — Međutim, udaljili su se od reke.

Hud opsova besno.

— U kom pravcu su krenuli? — upita on.

— Taj Indijanac ih đavolski tačno vodi tamo negde prema severozapadu.

— Onda, napred! — zagrmе Hud. — Na konje!

Ljudi su trčali i trljali rukama oči. Žurili su da se što pre nađu u sedlu svoga konja. Od svih njih ovaj predeo je najbolje poznao Hud. Do pre koju godinu on je sa Amarilom jurio za pumama do duboko u šume. Mnoge od tih opasnih životinja ostavile su svoje krzno ovoj dvojici! Preko deset njih krase samo veliku salu. Ne zna se koje je krzno lepše jedno od drugog.

Vodio je ljude koji su se gurali iza njega. Međutim, uskoro je šuma postajala sve gušća i gušća. Morali su da jašu jedan za drugim.

Već je bilo svanulo i sunce se promolilo na istoku.

Jahali su nekom brdovitom kosom. Uskoro je Hud naredio da se stane. Pozvao je jednog mladića a naredio mu da se popne na jedno visoko drvo.

Revolveraš se uskoro izgubio među granama. Penjao se vešto kao neka mačka.

— Vidim ih! — doviknu on odozgo. — Vidim ih, momci.

Pokazao je rukom prema zapadu.

— Četvorica jahača! — doviknu on.

— U kom pravcu jašu? — zagrmе Hud. — Vidiš li kuda su se uputili?

— Jašu prema severoistoku! — doviknu čovek. — Udaljeni su oko jednu milju oдавde.

— Sidi dole! — viknu Hud. — Fetse, sada mi je jasno šta ćemo raditi. Sačekaćemo ih tamo gde počinje stenoviti predeo.

Poterao je konja dalje. Ostali su krenuli za njim. Mladi revolveraš se brzo spustio sa drveta i uzjahao konja. Krenuo je za njima.

Fets je jahao pored Huda.

— Kada budemo sredili te lupeže stavićemo njihova tela na konje i poslaćemo ih u Memfis — rekao je on. — Reći ćemo svakom da su ih poubijali banditi.

Hud protrlja svoje čelo.

— Hm! — promrmlja on. — I ja sam već pomislio na to! Međutim, meni se čini da bi mi odmah posle toga trebalo da uhvatimo maglu i nestanemo u daljinu. Neka ih pronade neko drugi. Ljudi u Memfisu će već znati da zaključe ko je to mogao da učini. Nas u ovom predelu niko nije video. Zato, čim i poslednji od njih bude zagrizao travu mi se ponovo vraćamo na ranu.

Pogledao je svog revolveraša i nasmejao se. — Čini mi se da će se tu stvoriti velika gužva. Šerif i njegov pomoćnik upućani! Fris mrtav čovek! Šejn će takođe brzo krenuti u pakao, jer će ga ti kućkini sinovi ubiti od besa!

Fets se iscrpio.

Hud ga ponovo pogleda.

— Ništa drugo nam ne treba! — viknu on. — U tom slučaju će se ovde pojaviti čitav bataljon vojske, Fets! A ja ću imati otvoren put. Sve će biti moje! Kud god pogledaš! A taj doseljenički ološ će se razbežati na sve strane sveta. Kao da ih je orkan oduvao!

Jahali su dalje. Prošlo je više od jednog sata vremena. Ispred njih su se ukazale visoke stene.

— Sklonite konje u stranu! — naredi Hud. — Pogledajte dobro ovo mesto ovde. Oni dolaze sa jugozapada. Ti ćeš Ralfe povesti tri čoveka sa sobom. Sklonite se iza stena. Svi ostali ostaju ovde! Je li jasno?

— Nemojte bez potrebe da idete unaokolo! — viknuo je Fets. — Indijanci će sigurno otkriti naše tragove. Tu nema leka, momci! Međutim, mi ćemo i njega srediti. Taj lukavi pas tragač završiće tamo kuda će krenuti i njegovi saputnici, pravou pakao!

Hu i Fets su sačekali jedan pored drugog dok ljudi nisu sakrili konje iza stena i vratili se u zaklon iza kamenja.

Nije prošlo ni pet minuta, a vetar je doneo odjek konjskih kopita.

— Pažnja! — doviknu Fets prigušenim glasom. — Pucaćete samo na komandu!

Ljudi su podigli ruke u znak da su razumeli. Četvorica jahača prolazili su pored stena.

— Ne razumem tog Indijanca — kazao je Fets. — Taj iskusan lisac sigurno zna da se topot kopita čuje tako daleko!

Hud se iscrpio. — Ipak, njegov mustang se ne može čuti! To su konji koji su potkovani.

Uskoro je zavládala tišina.

— Meni se čini da su sada ušli u šumu — oglasio se Hud posle izvesnog vremena. — Neće proći ni deset minuta, a oni će biti ovde.

Samo pet minuta kasnije začuo se topot konjskih kopita. Uskoro su se pojavila četvorica jahača.

Napred je jahao Big Ded. Iza njega su se nalazili šerif i njegov pomoćnik koji su jahali jedan pored drugog i razgovarali. Na izvesnom rastojanju iza njih nalazio se Fris.

Fets je radoznalo gledao Huda.

— Polako, momče! — opomenu ga Hud. — Pustićemo ih da priđu bliže.

Izvadio je revolver, ali ga je ponovo vratio u futrolu.

Fets je držao „vinčesterku” u svojim rukama. Posmatrao je četvoricu jahača. Zatim je stavio pušku ponovo na rame.

— Uzmi na nišan Frisa! — rekao je Hud prigušenim glasom. Uzeo je ponovo svoj revolver. — Pazi dobro! Taj kućkin sin može da se okrene nazad i uhvati maglu.

Fets okrene cev „vinčesterke” prema Frisu.

— Pričekaj još malo! — promumla Hud.

Fets ponovo spusti pušku. Njemu se učinilo da se četiri jahača približavaju jako sporo.

Mali mustang Big Reda je odjednom počeo da rže. Mahao je glavom gore-dole. Životinja je osetila da se negde u blizini nalaze beli ljudi.

Indijanac je to odmah primetio i zaustavio konja. Okrenuo se nazad i nešto doviknuo šerifu.

Fuler i njegov pomoćnik su se osvrnuli na sve strane. Osmotрили su okolinu. Međutim, nastavili su mirno da jašu dalje sve dok ih Big Red nije sustigao.

— Mislim da su sada dovoljno blizu! — viknu Hud prigušenim glasom. — Nišani čoveka koga sam ti označio!

Fets podiže pušku. Na tom rastojanju se teško promašuje.

Hud podiže revolver. Opalio je metak u vazduh.

— Pali! — viknu on.

Oglasiše se „vinčesterke”. Trajalo je to samo nekoliko sekundi a onda se sve utišalo.

Ostala su još samo četiri konja. Jahači su ležali u travi.

Fets se pojavi iza zaklona.

— Mrtvi su! — rekao je Hud.

To je bio njegov stil. Priljave poslove prepuštao je svojim ljudima koje je plaćao, a on sam je doduše pucao, ali samo u vazduh. Tu svakako nije bilo sumnje. On nije ubica!

Njegovi ljudi potrčaše prema mestu gde su se nalazili konji četvorice jahača.

— Mrtvi su! — javiše oni.

Hud potapša Fetsa po ramenu.

— Na konje! — komandovao je rančer. — Nestaćemo što pre odavde.

Revolveraši su se vinuli brzo u sedla. Hud je krenuo napred. Ostali su poterali konje za njim.

Išli su prema jugu. Hud je jako dobro poznavao ovaj predeo i birao je stenovite staze na kojima ne ostaju tragovi konjskih kopita.

Negde tamo gore u visinama već su se videla široka krila lešinara. Leteli su u krug.

XI

Šejn i Kerol pogledaše jedno drugom u oči. Lepa devojkica bila je bleđa kao krpa.

— To nije moguće! — procvilila je ona i stavila ruku na svoja usta. — Bidoovi se nalaze u blizini pećine, a pucnji su prasnuli tamo negde na jugu.

Visoki čovek podiže obrve i osmotri pažljivo unaokolo. Uhvatio je devojkicu za ruku i s njom potrčao niz breg do svoga mrkova.

Uzjahali su brzo i konj krenuo u galop. Jahali su kroz šumu i već posle četvrt časa naišli su na proplanak koji je bio okružen stenama. Ugledali su četiri konja.

Kerol Fris skoči iz sedla. Potrčala je prema svom ocu. Da, to je bio on. Zaplakala je gorko.

Šejn je polako sjahao. Namrštio se. Četiri čoveka su bili upucani.

Prošao je kroz travu i došao do stena iza kojih je ranije stajalo dvanaestak konja.

Sigurno da to nisu bili Bidoovi i njihovi drugari. Tragovi su vodili prema jugu. Prišao je mestu gde je čučala Kerol porodica svoga mrtvog oca i plakala.

— Šejne! — viknu devojkica kroz suze. — Mi nismo krivi za ovo! Ko je mogao biti tako surov?

— Uхватili su maglu i izgubili se prema jugu — odgovorio je visoki čovek. — Hoćeš li ti ostati da sačekaš Bidoove? Oni će ubrzo stići.

Nagnula se iznad svoga oca, poljubila ga i plakala. Izgovarala je neke nerazumljive reči. Šejn je prišao svom mrkovu i vinuo se u sedlo. Ona nije krenula za njim. On je sačekao nekoliko trenutaka, a zatim je poterao konja.

Ubice četvorice koji su ležali u travi odjahali su negde preko tvrdog, stenovitog terena. Međutim, iskusnom Šejnovom oku nisu mogle da promaknu ni najmanje sitnice. Uporno je pronalazio ogrebotine koje su ostavljala konjska kopita. Kroz šumu su tragovi bili jasniji.

Četiri sata kasnije za njega više nije bilo sumnje. Tragovi su vodili prema jugu do Hudovog ranča.

Proveo je noć u šumi i pred izlazak sunca nastavio je da jaše dalje. Nije uspeo da stigne jahače.

Bilo je već veče kada je stigao na veliki ranč. Sjahao je. U susret su mu pošla četiri revolveraša.

Napred je išao Fets.

— Odakle dolazite? — upitao je Šejna.

— Iz Memfisa — odgovorio je Šejn. — Da li je mister Hud kod kuće?

— Tu je — odvrati Fets. — Međutim, nisam siguran da će hteti da razgovara s vama.

Šejn baci uzde preko grede.

Fets je sišao niz stepenice. U njegovoj ruci odjednom se stvorio revolver. Uperio je cev u Šejnove grudi.

— Samo si nam još ti potreban, prokleti kućkin sine! — viknu on i isceri se.

Šejn sleže ramenima. Nije rekao ništa.

Fets uze revolver iz Šejnove futrole.

— Kako se sada osećaš? — upitao je on.

— Kao da su skinuli odelo sa mene.

— Tako sam i ja mislio — osmehnu se Fets. Gurnuo je revolverom Šejna ispred sebe. Krenuli su uz stepenice.

Jahači su izgleda samo koji trenutak ranije stigli. Jedni su još uvek pojili konje, a drugi ih vodili u štalu.

Hud se pojavio na ulaznim vratima. Namršteno je posmatrao Šejna. Nije rekao ništa.

— Halo, mister Hude! — doviknu Šejn. — Mislio sam da ću kod vas naći šerifa.

— Fuler ovde nije navraćao nekoliko dana — reče Hud i odmahnu glavom.

— Tako sam i mislio — osmehnu se Šejn. — Jer, vaš glavni ubica mi inače ne bi uzeo revolver.

— A zašto ste dozvolili da vas razoruža? — zagrmje Hud ljutito. — Fets, vratite mu revolver!

Fets stavi Šejnu revolver u futrolu.

— Sada vam je sve jasno — režao je Hud. — Šerif nije ovde, a vratili smo vam i vaš revolver. Nemate više razloga da ne nestanete oдавde.

Okrenuo se i pošao unutra u kuću.

— Pričekajte još samo trenutak, mister Hude! — doviknu Šejn.

Vlasnik ranča je stao. Pogledao je ljutito Šejna preko ramena.

— Naišao sam na jednog Indijanca — rekao je Šejn. — Bio je teško ranjen. Međutim, pre nego što je umro ispričao mi je kako je šerif ubijen. I to pre dva dana.

— Ja vas ne razumem! — viknuo je Hud. — Kažete da dolazite iz Memfisa da ovde potražite šerifa. Ako je Fuler ubijen, kako to da ga vi tražite ovde na mom ranču?

— Indijanc je pomenuo vaše ime.

— Šta?

— Tako sam ga ja razumeo.

— Mister Hud ne poznaje nijednog Indijanca! — viknu Fets. On je odmahnuo glavom i nasmešio se. — Ranije nije trgovao sa Indijancima, a sada ovde nema crvenokožaca.

— To sam i ja hteo da kažem — potvrdi Hud.

— Big Red! — reče Šejn. — To je stari ratnik Komanča. On živi u ovim krajevima i svi ga znaju. U stvari, znali su ga.

Fets odmahnu glavom.

— Stara pijanica! — reče on. — Sa takvim lupežima mister Hud nikada nije imao nikakve veze! Hajde, hvatajte maglu već jednom oдавde!

— Gubite se, Šejne! — viknu Hud ljutito.

Pošao je ponovo unutra u kuću.

Šejn potrča za njim. — Ima tu nešto...

Hud je stao. Pogledao je ljutito visokog čoveka.

— Dosadni ste! — viknu on. — Da li vam je to najzad postalo jasno?

— Znam — odvrati Šejn. — Međutim, ja ipak želim da saznate o čemu sam hteo da razgovaram sa šerifom.

— Nisam radoznao.

— Radi se o vama.

— O meni?

Šejn klimnu glavom.

— Recite već jednom! — zagrmje Hud. — Žurim se.

— Svakako ste umorni — kazao je Šejn. — Eto, reći ću

vam kratko i jasno. Upravo dolazim od mladih ljudi gore u brdima na severu. Oni od pre...

— Ma šta vi to pričate? — upita Hud iznenađeno.

— Odozgo sa severa. Bio sam u logoru Žana Frisa.

Hud ga je gledao zbunjeno kao da ga prvi put vidi.

— Ti mladi ljudi su otvorili neku vrstu sudskog procesa protiv vas. Sudenje u odsustvu optuženog, kako oni kažu. Pri kupili su čitavo brdo dokaza. Zato sam ja i hteo da zamolim šerifa da proveriti te njihove papire. Međutim, sada ću morati da odjašem do oblasnog šerifa, pošto su šerif Fuller, njegov pomoćnik i mister Fris mrtvi ljudi.

— Ti zločinci i banditi da mi sude! — viknu Hud. — Pa to je smešno! Kolebam se jedino da li da naredim da vas najure sa ranča i da vam dobro ispraše tur!

— Ja sam siguran da će oni doneti neku odluku.

— Fetse, pa jesi li čuo ovo! — grmnu Hud.

Revolveraš je zastao na pragu.

— Ti banditi gore u brdima meni sude! — rekao je Hud. — Ima li veće gluposti od toga? Hajde, Šejne, gubite se odavde! Ili zaista želite da naredim svojim ljudima da vas najure kao besnog psa?

Šejn klimnu glavom.

— Presešće vam osmeh, mister Hude! — reče on. — Zamolio bih vas da sa mnom pođete kod oblasnog šerifa. Tamo ćemo vas smestiti? Zar nisam dobro predložio?

Fets je mahnuo rukom revolverašima koji su stajali ispred vrata. Međutim, bilo je već kasno jer Šejn je bio brži. Oni su pojurili unutra sa revolverima u rukama. Šejn je već stajao iza Huda i zapretio mu revolverom. Farmerov „kolt” je munjevitio izvukao iz njegove futrole i bacio ga u stranu.

— Spremite konja za gazdu! — viknu Šejn.

Revolveraši su stajali nepomično. Gledali su čas Huda, čas Šejna.

Šejn zabi cev revolvera Hudu u rebra. — Razumeli ste me, zar ne? Vaši ljudi treba da osedlaju jednog konja za vas. Važno je da vi odjašete kod oblasnog šerifa zajedno sa mnom. Fris i njegovo društvo žele da vas vide na kraju suđenja. I, oni su davolski opasni. Zato vi ovde nigde niste sigurni. Razumete li me?

— Fetse! — viknu Hud kreštavim glasom. — Naredite da se osedla jedan konj!

Fets se okrenu na drugu stranu. Revolveraši krenuše za njim.

— O sebi mogu sam da se brinem — reče Hud. — Međutim, meni sve ovo nekako liči na hapšenje.

— Vi ste i uhapšeni!

Hud razvuče lice u grimasu.

— Zbog tog smešnog suđenja bandita gore u brdima? — upita on ljutito. — Zar ja...

— Ne! — prekide ga Šejn oštro. — Ja vas hapsim zato što ste vi i vaši ljudi ubili šerifa Fullera, njegovog pomoćnika, Frisa i Big Reda!

Hud se namršti.

— Juče ujutru sam čuo pucnje — objasni Šejn. — Krenuo sam za tragovima onih koji su pucali. Bili su to vaši tragovi.

Farmer je pobledeo.

— Nemojte pokušavati da to poričete — reče Šejn. — Kažite vašim ljudima da se ne mešaju. Jednostavnije mi je bilo da sam odem u glavni grad i da se odatle naredi oblasnom šerifu da pošalje ljude koji će vas uhapsiti. Međutim, ja sam pomislio na te mlade ljude gore u brdima. Kada vide da vas nema ovde oni više verovatno neće napadati nikoga niti će pljačkati unaokolo. Njima će biti dovoljno ako vas ja odvedem kod njih i predam vas njima. Međutim, vlast želi da sazna zašto su stvarno ti mladići i devojke odbegli u šume.

— U Memfis, Šejne! — promrmlja Hud. — Kako vi to zamišljate? Ja imam više od deset odličnih revolveraša koje tako dobro plaćam da bi za mene skočili i u sam pakao.

— Nemojte se nadati da ćete se izvući — odvratio je Šejn. — Vi ste beznadežan slučaj. Naterali ste preko pedeset mladića i devojaka da se odmetnu u šumu i sada je došao trenutak da položite račune!

Hud je ćutao.

— Kao mrtav čovek ne bih vam koristio! — promrmlja on posle izvesnog vremena.

Farmer je krenuo napred. Šejn je išao za njim. Međutim, ispred kapije nije bilo još jednog konja.

Čekali su.

— Pozovite ih da požure — rekao je Šejn posle izvesnog vremena.

Osvrnuli su se na sve strane. Revolveraši kao da su u zemlju propali.

Šejn je gurnuo revolverom vlasnika ranča.

Prešli su preko verande i sišli niz stepenice. Stali su tek ispred Šejnovog mrkova.

— Napred u štalu! — naredi on i uhvati uzde. Predao ih je uskoro Hudu.

Šta li to nameravaju Hudovi ljudi kad se nigde ne pojavljuju? — pitao se Šejn.

Hud stade ispred štale.

— Konji su vezani — reče Hud. — Tu nećemo pronaći nijedno sedlo.

— Otvarajte vrata! — naredi Šejn. Izvukao je „vinčesterku” iz sedla.

Hud je ostavio uzde i prišao vratima. Otvorio ih je naglo i skočio unutra.

— Ne tako naglo, mister Hude! — viknu Šejn i nasloni cev puške na vrat vlasnika ranča. — Ta vremena su već davno prohujala. Ako još jednom pokušate da umaknete, loše ćete se provesti. Završićete u paklu.

— Niko od toga neće imati nikakve koristi!

— Više bih voleo da vas vidim kao mrtvog čoveka nego kao živog — odvrati Šejn. — Te mlade ljude tamo gore ću ja već srediti. Verujte mi. A moja reč nešto znači.

— Ne znači ništa tamo gde ja imam uticaja.

— Leš nema uticaja.

Krenuli su napred. Šejn je polako prolazio pored zida i gurao Huda ispred sebe. Osvrtao se na sve strane.

Ubrzo su ispred sebe ugledali jedno sedlo na zidu.

— Uzimajte to sedlo i stavite ga na leđa onog najbližeg mrkova! — naredi Šejn strogim glasom.

Hud je radio sporo.

Šejn je još jednom pogledao napolje. Hudovi revolveraši se nisu pojavljivali. Verovatno su smislili nešto drugo da bi svoga gazdu izvukli iz nevolje.

Hud je poveo konja prema kapiji.

Šejn se još jednom osvrnu. Ni ispred kapije nije ugledao nikoga. Međutim, njegov mrkov je nestao.

Šejn opsova.

Napolju prasnuše pucnji. Čuli su se krici. Na suprotnoj strani ispred kuće Šejn je ugledao neke revolveraše. Trčali su i pucali. Kao da ih štala nimalo nije interesovala.

A onda se začuo odjek udarca u zid štale.

— Šejne! — zagrme neki glas. — Izlazi sa Hudom napolje! Podignute ruke uvis! Najpre izlazi Hud, zatim ti. I...

Ponovo neko kriknu. Izgleda da je bio pogođen onaj koji je govorio.

Praskali su pucnji iz revolvera i pušaka.

To su sigurno braća Bido, pomisli Šejn.

Kerol Fris nije znala ko bi to mogao da bude kome bi bilo u interesu da ubije šerifa, njegovog pomoćnika i njenog oca! Međutim, tragove je otkrio Šejn. Sigurno je i Fris došao da osveti svoga oca.

Šejn pogleda Huda koji je bio bleđ kao krpa.

— Nećete me valjda predati tom ološu! — viknu on.

— Ne brinite! — odvrati Šejn. — Jer, time bih samo pomogao tim mladim ljudima da se još više zaglibe u blato. Međutim, nemojte praviti nikakve gluposti pošto može svašta da vam se desi!

— Radiću onako kako vi zahtevate, Šejne.

— Biće najbolje ako odmah odvezete sve konje — predložio je Šejn.

Hud ga je pogledao.

— Znači, vi mislite da će taj ološ zapaliti štalu?

— Ko zna, možda će pokušati čak i nešto tako samo da vas unište — odgovorio je Šejn.

Pucnjava je bila sve jača i jača. Sada više nije bilo sumnje. Grupa na čijem čelu su se nalazila braća Bido borila se protiv Hudovih revolveraša.

Šejn otvori jedan prozor. Međutim, brzo ga je zatvorio kada je olovo počelo da zviždi pored njegovih ušiju.

— Izlazi napolje, Šejne! — zagrmeo je neki glas. — I, povedi Huda sa sobom! Inače, dolazimo lično po njega!

— Da li se među vama nalazi Fris? — doviknu Šejn.

Međutim niko nije odgovorio. Prasak ispaljenih metaka prolamao se na sve strane. Kao da je sam đavo uzeo igru u svoje ruke!

Hud i Šejn pogledaše jedan u drugog.

— Valjda ti nevaljalci nisu toliko jaki da nas srede! — reče on. — Tu su moji ljudi. Revolveraši! Moramo doći do njih, jer mi smo sada u istom čamcu, zar ne?

Šejn odmahnu glavom.

XII

Suzana Fris i njena kćerka su se zagrlile. Mladići koji su doneli mrtve ljude bili su već odavno nestali. Suzana je pažljivo stavila peškir preko glave svoga supruga.

— Izgleda da je tako moralo da se završi — reče ona mirno.

Kerol je plakala.

Čutale su.

— Zašto tako dugo nema Žana? — upita Suzana Fris.

Međutim, uskoro se u daljini začuo topot konjskih kopita. Prišle su prozoru.

— To je Klod — rekla je Kerol posle izvesnog vremena.

— Ne želim da mi se pojavi pred očima — viknu Suzana. Okrenula se prema svom mrtvom suprugu.

Kerol je ipak otvorila vrata i izašla napolje.

Klod Bido je sjahao. Skinuo je šešir i krenuo prema devojci koja je stajala na vratima.

— Šta si ovde izgubio i sada ga tražiš? — upita Kerol grubo.

— Nismo to mi uradili — odgovorio je Klod Bido mirno.

— To su i ostali rekli.

— Izgleda da ti ne veruješ u to?

Kerol nije ništa odgovorila.

— Moraš mi verovati, Kerol — rekao je momak. — Žan je moj prijatelj i drug. Ja nikako ne bih imao srca da ubijem njegovog oca.

— A zašto ste onda poslali Žana u Memfis?

— Moram priznati da smo bili nepošteni kada nismo otkrili sve tebi i Žanu. Međutim, mi smo se još uvek nalazili u pećini kada su prasnuli pucnji. Mora da je to bio Hud sa njegovim revolverašima!

— Zar to nije jedno suviše jednostavno objašnjenje?

— Kerol, pa tebi je poznato da mi nismo imali nameru da nekog ubijemo.

— Hteli ste da povedete sa sobom tog Indijanca, a moj otac i šerif to nisu dozvolili.

— Ma nije tako! Mi smo nameravali da to uradimo sasvim drukčije.

— Moj otac je mrtav.

— Ali, mi ga nismo ubili! — viknu Klod. — U to možeš biti sigurna.

— Ti si prekršio zadatau reč, Klode! — viknu Kerol. — Vi ste poslali Žana u Memfis da vam ne bi smetao.

— Sve je to tačno — reče mladić. — Međutim, mi smo smislili nešto drugo. — Prišao je korak bliže. — Kerol, ti mi moraš pomoći. Žan je moj prijatelj. Moraš ga ubediti u to da mi nismo ubili ta četiri čoveka. Moj brat i ostali su krenuli za tragovima koje smo tamo pronašli.

— Kako to da i ti nisi otišao s njima?

— Zato što mi je Džefri rekao da ti nas smatraš ubicama tvoga oca. A ja to ne mogu da podnesem.

— U svakom slučaju nisi bio pošten. Vi ste poslali Žana u Memfis da bi ste ga se oslobodili. Zašto?

— Mi jednostavno nismo želeli da Žan bude tu kada upe-
rimo puške u njegovog oca.

— Sada je on mrtav čovek.

— Kerol!

— Uzjaši konja i odlazi! — reče devojka. — Biće bolje ako ne budeš ovde kada se Žan vrati.

— Ja tebe volim, Kerol! Kako bih mogao da pucam u tvog oca i da ga ubijem?

— Ti nas mrziš. Pjer mi je to rekao.

— Pjer je glup dečko!

— Međutim, on je osetio da je u pitanju izdaja kada ste hteli da izbacite iz igre mene i moga brata.

— To je zbog naše stvari.

— Stvar! Samo ste naškodili. Dva mrtva šerifa!

— Nismo mi to uradili. Kerol. Veruj mi! Ako mi ti ne veruješ, tek Žan mi neće verovati.

— Verovatno će biti tako.

Uhvatio je za ruku.

— Pođi sa mnom — rekao je on.

Istrgla je svoju ruku.

Pogledao joj je u oči.

— Jahaću na zapad — reče Klod. — Pođi sa mnom! Oze-
niću se s tobom. Ti i ja. Mi smo stvoreni jedno za drugo.

— A naša stvar ovde?

— Ona je ionako propala.

— Hoćeš da ostaviš na cedilu svoju porodicu?

— Ja sam mislio na tebe!

— Zaboravi me! — viknu ona ljutito.

— Kunem se tebi i Žanu da mi to nismo uradili.

Okrenuo se i prišao svom konju. Uzjahao je i krenuo.

Kerol je dugo gledala za njim. Zatim se vratila u kuću.

— On to nije uradio — kazala je ona svojoj majci.

— Da li je to još uvek važno? — upita Suzana Fris. Sela je. — Hteli smo da počnemo novi život u ovom novom svetu. Prokletstvo nas je progonilo. Izgubila sam decu, a sada i sup-
ruga.

— Ostaću kraj tebe, majko!

— Dobro, ali mi više nismo porodica. U šta ste se vi to upustili? Iskopaću grob za supruga. Biće toliko prostran da i ja stanem u njega.

— Zaboga, mama! — viknu Kerol i zagrlji svoju majku.

XIII

Glavna kuća je gorela. Vetar je terao kroz dvorište guste oblake dima. Šejn se sklonio u stranu da propusti Huda.

— Proklete hijene! — viknu farmer. — Izgleda da više nemam nikakvu šansu za spas, ali ni vi Šejne.

Šejn razvuče lice. — Vi ste pozvali duhove, sada ne možete da ih se rešite.

— Uskoro ćemo biti mrtvi ljudi, a vi još uvek branite taj ološ, zar ne? — huknu Hud.

— Vi ste zakuvali sve to, Hude! Ko seje vetar žanje oluju!

— Glupa poslovice! — viknu Hud.

— Može biti! — odvrati Šejn. — To zavisi kako se gleda na stvar.

— Moramo da bežimo oдавde! — viknu Hud. — Idemo kod mojih revolveraša!

Šejn odmahnu glavom.

— Vaša grupa pucaroša je razbijena i više ne postoji, Hude. Mi smo sada prepušteni sami sebi.

Šejn gurnu nogom vrata i zajedno sa Hudom izađe napo-
lje.

— Prekini paljbu! — viknu on.

— Ubiće nas, Šejne! — reče Hud kreštavim glasom. — Ubiće nas obojicu!

Šejn se naslonio leđima na stub kapije. Držao je Huda čvrsto pored sebe. Jedni su hteli živog Huda da bi mu sudili, a drugi su se trudili da spasu njegov život pošto je on bio njihov gazda.

Pucjava prestade. Palo je još samo nekoliko pucnjeva. A zatim se sve utišalo. Čulo se još samo pucketanje vatre. Kroz dim su promicale senke. U početku su to bili samo mladići iz logora u šumi. Šejn je izbrojao da ih ima skoro dvadeset. Okupili su se desno od štale.

Hudovi ljudi su iskoristili povoljnu priliku i pobjegli kroz prozore i sporedna vrata zgrade koja je gorela.

— Fetse! — doviknu Hud kreštavim glasom.

Šejn je video kako se revolveraši udaljavaju prema pašnjaku. U rukama su nosili puške i sedla na ramenima.

Kod mladića je nastalo komešanje. Jedan onizak dežmekast momak prilazio je polako štali. Bio je to Klemens.

— Stani, prišao si dovoljno! — viknu Šejn.

Klemens je odmah prestao da korača.

— Hud je naš! — viknu on.

— Njegov leš vam ničemu ne može koristiti! — odvratio je Šejn brzo.

— Pošaljite ga ovamo kod mene!

— Gde je Žan Fris?

— Moraš razgovarati sa mnom! — doviknu Klemens — Žan Fris nije s nama.

— Odvešću Huda u glavni grad — rekao je Šejn. — Sam u tome neću uspeti. jer će mi njegovi ljudi preseći put. Prati me sa desetoricom mladića, a ostale pošalji kući. Mislim u Rilefut.

— Nas je dovoljno da ostvarimo našu nameru, Šejne! — reče Klemens. — Opominjem te da ćemo to i učiniti.

— Onda dođite po Huda! — reče Šejn. — Ali, ja ću nastaviti borbu. Ako ubijete Huda, onda vam je sve propalo. — Pokazao je rukom prema kući koja je gorela. — U tom slučaju ono tamo biće razbojnički napad sa paljevinom, Hudova

smrt ubistvo, a pripisaće vam se i to da ste usmrtili dva šerifa, Frisa i jednog Indijanca.

— Salji Huda ovamo! Kažem to poslednji put!

— Ne mislite o svojim porodicama! Zar mi niste tvrdili da ste sve to učinili zbog njih?

— Ne govorim dvaput!

— Posavetuj se sa svojim drugarima! Možda među njima ima nekog koji je pametniji od tebe.

Klemens podiže pušku uvis. Međutim, tog trenutka je pucao Šejn i njegovo olovo oborilo je mladiću šešir sa glave. Sledeći metak zabi se između njegovih čizama.

Klemens se namršti. Zar je to zaista moguće? Neverovatno! Ni u snu nije mogao da pretpostavi da je neko tako brz i da uz to još i pogodi tamo gde je naumio. Iz njegovog pogleda izbijala je mržnja. Ipak, povukao se nazad.

Šejn je sa Hudom krenuo za njim. To mladić nije očekivao. Zastao je, ali je ipak nastavio da korača unatraške.

Mladići su gledali Huda i Šejna. Klemens se zaustavio tek pošto je naleteo na nekog koščatog mladića iza sebe.

— Meni su potrebna desetorica od vas — objasni Šejn. Desetak koraka ispred njih on je stao i zabio cev revolvera Hudu u rebra. — Želim da odvedem Huda u glavni grad, ali sam siguran da će njegovi ljudi pokušati da to spreče. Sam sigurno ne bih uspeo da ostvarim to. Vi morate da mi pomognete. Ostali momci se vraćaju kući u Rilfut. Neki od vas neka se vrate u logor i ponesu papire sa vašeg suđenja. Klemense, odredi desetoricu. Strašno nam se žuri!

Zavladala je tišina.

Mladići su bili nesigurni. Šta da rade? Klemens nije bio čovek koji bi umeo da povede ljude kao što su to znali Žan Fris ili braća Bido.

— Ja sam vam ponudio jedno razumno rešenje — reče Šejn. — Mislim da je to jedini put da se sve završi onako kao što ste vi mislili kada ste krenuli u šume. Vi možete da se borite protiv mene. Vas ima dvadeset. Međutim, vi ćete ubiti mene i Huda. U tom slučaju morali biste i dalje da živite kao dosad i za vas više ne bi bilo povratka. Postali biste zločinci koje zakon više ne može da zaštiti već da traži kaznu za vas. Vaše porodice bi morale da napuste zemlju na kojoj se nalaze, a to bi bila vaša krivica koju bi morali da ispaštaju i ostali.

— Ja ću jahati sa tobom. Šejne! — rekao je mršavi momak koji je stajao iza Klemensa.

Uskoro je više njih podiglo ruku. Najzad je to učinio i Klemens.

— Dovedite konje! — viknu Šejn.

XIV

Fets je bez reči dodao durbin onom do sebe. Bilo ih je ostalo još samo osmorica. Bili su udaljeni jednu milju od glavne zgrade ranča čiji se krov već rušio. Kroz dim su mogli da vide jahače koji su krenuli prema jugu.

— Ne vode starog u šume! — reče Džek. Dodao je durbin dalje Ralfu, visokom, plavom Teksašaninu.

— Jašu prema putu! — promrmlja Džek i pogleda Fetsa. — Ti kućkini sinovi žele da odvedu gazdu u glavni grad. To će biti jako loše za nas. Nećemo imati gde da zaradimo ni ono najmanje što nam je potrebno za život.

Fets nije ništa odgovorio. Pljunuo je u travu.

Ralf je predao durbin dalje. — Mi moramo po svaku cenu da oslobodimo staroga inače smo gotovi. Fets, da li si razumeo šta sam hteo da kažem? On će uzeti mnogo toga za sebe, ali ne sve!

— Gazda će se izvući sam iz svega toga — reče jedan revolveraš koji se zvao Džeriko. — Dobro mi je poznato koliki uticaj on ima.

— Izgleda da je taj đavolski Šejn otkrio kako smo mi likvidirali šerifa — reče Džek. — Taj kućkin sin je agent vlasti. A ako je tako, onda Hudov uticaj ništa ne znači. Već sada mogu da zamislim potenciju koja visi na raskršnicama:

DŽEK SAMNER, TRAŽI SE ZBOG UČEŠĆA U UBISTVU ŠERIFA.

NAGRADA: PETSTO DOLARA!

Povukao je šešir nazad.

Džeriko pogleda kroz durbin. — Stvarno jašu prema putu — reče on i vrati durbin Fetsu. — Šta ti misliš? Uostalom, kaži već jednom!

Fets se počea iza uha.

Ljudi su čekali šta će on da kaže.

— Ja sam dobro plaćen — reče Džek. — I, više puta kada sam bio na Rilfutu i palio kuće tih doseljenika meni je Hud obećavao zlatna brda. Već je mogao da mi pokloni jedan ranč. Nešto tako kao što je dao Amarilu! Međutim, ako pustimo da ga odvedu ti žutokljunci gore u brda, onda nećemo imati priliku da radimo za nekoga koji će tako dobro platiti.

— Na konje! — komandovao je Fets.

Ljudi potrčaše.

Ubrzo posle toga jahali su oni prema putu. Od desetak konjanika više nije bilo ni traga ni glasa. Međutim, pravac im je bio poznat.

Dan se polako bližio svom kraju. Smrkavalo se. Fets je odveo grupu do jednog brega. I stvarno, odatle su mogli da vide logorsku vatru. Ličila je na neku zvezdu koja svetluca tamo negde iznad predela.

Grupa jahača krenula je niz obronak.

Posle dve milje Fets je naredio da se stane. Izvađio je pušku iz sedla. Ostali su učinili isto što i on.

— Prišao si jako blizu — reče tiho Ralf. — Meni već miriše vatru.

— Dosta mi je već jahanja! — odvrati Fets ljutito. — Te bandite treba upucati. Ostavićemo samo jednog koji će nas odvesti tamo gore na sever u logor žutokljunaca. A onda ćemo počistiti i to gnezdo.

— Misliš, kada budemo oslobodili Huda — reče jedan.

— Naravno! — viknu Fets i uze revolver u ruku. — Napred! Opkolićemo vatru i onda pucamo!

— A Hud? — upita Ralf.

— O njemu ću se pobrinuti ja lično — kazao je Fets. —

Olivijo i Reno! Prišunajte se i vidite gde se nalaze stražari.

Dva čoveka kliznuše kao senke. Ostali su čekali izvesno vreme, a onda i oni krenuše za njima.

Uskoro su se njih dvojica vratili.

— Klopka! — viknu Reno. — Pored vatre nema nikoga. Ljudi su se sagnuli. Stegli su čvršće svoje puške.

— Pa, jeste li nešto videli? — upita Fets.

— Ništa! — odvrati Olivijo. — Tamo se nalazi samo vatra!

— Nazad do konja! — viknu Fets.

— Šejn, taj kućkin sin! — viknu jedan od njih.

Ralf opsova.

Vratili su se natrag. Međutim, konji su nestali.

— Pazite! — viknu Ralf.

Ljudi su se sagnuli. Stegli su čvršće svoje puške. noćnu tminu.

I, onda pade pucanj. Niko nije video vatru iz cevi, ali olovo je đavolski opasno fjuknulo.

— Predajte se! — doviknuo je neki glas.

Puške i revolveri bljunuše olovo iz svojih cevi. Pucali su nasumce, jer na njihovu vatru niko nije odgovarao. Takođe nikog nisu videli.

— Vraćamo se natrag do puta! — doviknu Fets. — Natrag i ostanite jedan pored drugog.

Revolveraši su uzimali nazad prema severu. Pucali su na sve strane.

— Ti kućkini sinovi su nas nasamarili — zarezha Fets. — Tu je ostao samo jedan, a ostali su nam odveli konje.

Uspravio se. Noć je bila tiha.

— Kako smo mogli da nasednemo jednom tako jeftinom triku! — viknuo je Džek. — Sto mu gromova! Sada stojimo tu kao neki rogonje sa prstenovima u nosu koje su nam stavili ti žutokljunci.

Revolveraši su psovali.

— Idemo dalje! — viknu Fets.

Bilo je već svanulo kada su stigli do poštanskog puta. Bili su oznojeni i iscrpljeni. Fets se naslonio na jedno drvo. Međutim, svi ostali su popadali na tlo kao pokošeni.

Hudov ranč se nalazio u tom pravcu. Zato niko i nije pitao ništa. Fetsa kuda namerava da ih vodi pošto su shvatili njegovu nameru kada su čuli da dolazi poštanska kočija sa juga.

Fets je odmah stao na put.

— Pređite na jednu i drugu stranu! — naredi on.

Ljudi su se iscerili. Bilo im je dosta pešačenja.

Poštanska kočija se brzo približavala. Kočijaš je povukao uzde konja čim je pored puta ugledao osam naoružanih ljudi.

Ipak, Fets je pucao u vazduh.

Kočija stade. Pomoćnik kočijaša ispusti pušku i podiže ruke uvis.

— Napad? — upita kočijaš kreštavim glasom.

— Jeste! — odvrati Fets. — Silazite! Vožnja je ovde završena. Jasno?

Kočijaš i njegov pomoćnik su bez reči skočili sa svojih sedišta. Ralf i Džek su zauzeli njihova mesta.

Fets je otvorio vrata kočija.

— Izlazite napolje! — viknu on. — Svoje stvari sačuvajte. Potrebna su nam samo vaša mesta.

Putnici su bez ikakvog otpora izašli iz kočije. Fets i ostali revolveraši su ušli unutra.

— Teraj, Ralfe! — doviknu Fets kroz prozor. — Neka se sve puši! Žurimo se.

Bič fижuknu. Dvojica kočijaša i putnici skočiše u stranu da ih ne bi zakačili točkovi.

— Heja! — vikao je Ralf.

Podigla se prašina.

Jedan od putnika je počeo da kašlje. Trljao je oči rukama. Bio je to neki čovek od pedeset godina. Bio je stočar iz Memfisa i bio je bogat čovek.

Zaboravio je strah i sada se namrštio.

— Pa mi se to sada nalazimo u divljini! — kukao je on. — Žaliću se!

— Možete, mister — reče jedan od kočijaša ponizno. — Samo, vi prethodno morate uhvatiti nekog od revolveraša čiji je gazda mister Hud. Ovo su sada bili njegovi ljudi.

— Pa i taj mister Hud me nikada u životu ne bi naterao da pešačim ovako dugo! — viknu stočar. — Do glavnog grada ima sedamdeset milja, a do Rilfuta isto toliko.

— Mister Hud može sve! — rekao je kočijaš. — Bar dosad je to bilo tako.

— Njegov ranč nije daleko — reče drugi kočijaš. — Možemo da krenemo do njega. Valjda će biti toliko dobar da nam pozajmi konje i kočije.

— Koliko je to daleko oдавde? — upita stočar ljutito.

Kočijaš odmahnu rukom.

— Nije jako daleko — odvrati on. — Dvadeset milja!

Kočijaš opsova. Međutim, priključio se ostalima kada je malo društvo krenulo.

XV

Šejn je ustao. — Jahaćemo dalje! — doviknu on mladiću. Podigao je Huda i s njim krenuo prema konjima.

— Uzjašite! — naredi Klemens.

Hud je uzjahao svoga konja. Osvrnuo se i pogledao unao-kolo.

Konje je terao jedan momak. Da li je moguće da su njegovi revolveraši uhvatili maglu? I, gde je taj nitkov Fets? Ipak, i to nije važno! On im nije bio potreban. Treba što pre stići do ranča i tamo uzeti nove konje.

Jahao je pored Šejna. Nije ništa govorio.

Klemens je poterao konja do njih.

— Ti ćeš jahati tamo prema putu! — obrati se on Šejnu.

— Slažete li se s tim? Pa to je najkraći put! Već uveče bićemo u tom mestu.

Momak se isceri. — Prošlo je već godinu dana kako izbegavamo taj put! — rekao je on.

— Ta vremena su prošla! — reče Šejn.

— Onda ja ne moram da teram konje!

Dva sata kasnije stigli su do poštanskog puta i krenuli prema jugu. Konji su kaskali.

Šejn je bio zadovoljan time kako se događaji razvijaju. Uspeo je da postigne to da se sazna da je Hud naredio da se ubiju šerif Fuller i njegov pomoćnik, kao i Fris i Indijanac.

Bilo kako bilo, on je pomislio na mladog Frisa koji će se naljutiti i napustiće svoju grupu! Kada bude saznao da je njegov otac ubijen i kako su ga Bidoovi prevarili. Međutim, u Rilfutu se nalazi njegova sestra Kerol. Ona je znala da mladići nisu ubili četiri čoveka.

Sunce je stajalo već visoko na nebu kada je jedan mladić podigao ruku.

— Napravite mesta da prođe kočija za Memfis, momci!

Svi su se okrenuli nazad. Put je sada prolazio kroz zelenu dolinu.

Poštanska kočija bila je udaljena od njih još oko dve milje, ali su sasvim jasno mogli da je vide. Pogotovu što se iznad vozila dizao čitav oblak prašine. Konji su jurili napred kao da ih sam davo tera.

Bili su sve bliže i bliže. Šejn se čudio. Da li je tako nešto moguće?

Buka je bila sve jača. Konjske kopite dobovale su po tvrdom tlu.

Šejn se osvrnuo unaokolo. Kočija je sada prešla na drugu stranu puta. On i Hud su jahali jedan pored drugog. Kočijaš je stalno mahao bičem i terao konje da idu što brže.

Zatim je Šejn ubrzo primetio da su obojica kočijaša Hudovi momci. Kočija je stigla do jahača. Padoše i prvi pucnji.

Šejn se trgao. Mirno je izvukao noge iz uzengija. Pritrčao je Hudu i povukao ga sa konja. Još jednom se osvrnuo unaokolo. I mladići su se bili bacili sa konja na zemlju. Ipak, četvorica njih je palo pošto su bili pogođeni olovom i teško da će ponovo moći da se vinu u sedla.

On i Hud su pali na zemlju. Trava je bila mekana, ali udarac o tlo je bio jak. Opsovali su obojica. Šejn je pritisnuo debelog čoveka. Ipak, brzo je ustao i izvadio revolver iz futrole.

Kočija je prohujala pored grupe jahača. Kočijaš je tek kasnije povukao kočnicu i vozilo je stalo. Negde oko dvesto jardi ispred Šejna!

Iza Šejna prasnuli su pucnji iz revolvera i pušaka.

Hudovi ljudi baciše se u zaklon. Olovo iz njihovog oružja je proletelo pored Hudovih i Šejnovih ušiju.

— Momci! — doviknu Šejn. — Sklonite se iza drveća!

On je vukao Huda za sobom.

Sevalo je i grmelo. Ti pasji sinovi, Hudovi revolveraši, pucali su kao da su poludeli. Njih dvojica su čučali pored kočije, a ostali su se bacili u zaklon desno i levo od puta.

— Pucajte! — doviknu Šejn kada je sa Hudom stigao u zaklon iza jednog drveta.

— Ovu igru ćete izgubiti, Šejne! — viknu Hud. Podigao je svoju veliku glavu.

Šejn je pritisnuo glavu rančera u travu.

— Ako kažeš još nešto, povlačim obarač! — rekao je on pretećim glasom. Bio je ljut kao ris.

Klemens se dopuzao do njega. Mladić je krvario. Bio je ranjen u glavu. Zrno je izgleda samo okrnulo kožu na glavi mladića.

Klemens je ipak gledao Šejna sa suzama u očima. Trojica momaka čučali su iza drveća — ostali su bili na konjima, ali niko od njih nije davao znake života!

Hudovi ljudi su odjednom prekinuli paljbu. Zavládala je grobna tišina.

Jedan revolveraš se uspravi pored kočije. Izgleda da je to bio Fets.

— Šejne! — doviknu on. — Predajte se! Pošaljite ovamo Huda! U protivnom, loše vam se piše! Poubijaćemo vas kao besne pse!

Šejn uhvati Huda za kragnu.

— Pogledajte ga još jednom! — doviknu on. — Ubiću ga ako se vi ne povučete! Budite sigurni u to, momci!

Hudovi ljudi otvoriše ponovo vatru. Istog trenutka prasnu pucanj iza Šejnovih leđa. Fets se skljkao kao da ga je grom pogodio.

Šejn se okrenuo nazad. Ugledao je Klemensovo lice. Iz njegovog revolvera se još uvek pušilo.

— Tako se to radi, Šejne! — kriknu on. Već sledećeg trenutka se bacio na Huda, — Sledeći koga ću ja ubiti si ti!

— Šejne! — zagrmje Hud. — Pa šta je ovo sada?

Šejn je reagovao brzo. Uhvatio je mladića i odbacio ga nazad.

Ipak, Klemens se branio. On je udarao pesnicama i nogama na sve strane tako da je Šejn morao da pusti rančera.

Udario je Klemensa tako snažno da je mladić posrnuo. Ipak, ne lezi vraže! Taj đavolski dečko je prodrmao glavom i ubrzo se u njegovoj ruci stvorio nož. Počeo je da maše naslepo s njim u nameri da nekog pogodi.

Šejn nije hteo ništa da prepusti slučaju. Munjevito se bacio na mladića i revolverom mu izbio nož iz ruke.

Šta bi Hud mogao da izgubi?

Ništa! Ama baš ništa! Mogao je samo da dobije. Stari čovek koji je još uvek mogao da se bori sa svakim koji mu se suprotstavi. Borac koji nije imao obzira ni prema kome.

Okrenuo se ljutito prema kočijama.

— Fets! — viknu on. — Ne pucajte, to sam ja!

Klemens je ležao bespomoćno na zemlji.

Šejn ga je podigao na noge.

— Hude! — viknu on. — Prekidaj!

Međutim, Hud se na to nije obazirao. Potrčao je brzo u zaklon bez obzira na vatru koju su otvorili njegovi ljudi da bi Šejna i ostale naterali da se povuku u zaklon.

Šejn je nanišanio pištoljem Huda. Klemens se prevrnuo na leđa. Gledao je u farmera dok su mu oko ušiju zviždali meci iz oružja Hudovih revolveraša.

Šejn se predomislio u poslednjem trenutku. Ostavio je revolver i uzeo Klemensovu pušku. Bacio je prema Hudu.

„Vinčesterka” se još nalazila u vazduhu, a on je već bio ustao sa „koltom” u ruci.

Samo delić sekunde kasnije „vičesterka” je pogodila Huda. Farmer je pao.

Istog trenutka iza Šejna prasnuše pucnji.

Šejn pojuri napred. Panterskim skokom bacio se na Huda. Odmah je primetio da je Hud mrtav čovek. Da nije suviše jako bacio „vinčesterku”? Ne, tek tada je video da je farmera ustrelio neko iz oružja.

Tog trenutka začuo se smrtni krik. Klemens je krenuo za Hudom na daleki put bez povratka. Pogodilo ga je više metaka.

Šejn je krenuo nazad. Puzio je prema drvetu iza koga su se nalazili mladići koji su upucali Huda.

Dečaci su bili bleđi od straha. Da li je trebalo da puste Huda da pobegne?

Hudovi ljudi su pucali kao da su poludeli.

— Glave dole! — viknu Šejn.

Farmerovih revolveraša bilo je još uvek osam. Fets nije bio smrtno ranjen. On je skočio u kočiju i odatle izdavao naređenja.

Revolveraši su krenuli na drugu stranu puta. Njihova namera je bila jasna. Nisu hteli da dozvole Šejnu i trojici mladića da dođu do svojih konja.

— Šejne, predaj se! — doviknu Fets iz kočije. — Vi nemate nikakvih izgleda protiv nas!

To je bilo tačno. Jer, trojica revolveraša već su se nalazili na suprotnoj strani puta. Gusto žbunje im je služilo kao zaklon.

Revolveri Hudovih ljudi su sevali i praskali. U dolini kao da se stvorio pravi pakao.

— Rekao sam vam da se sagnete! — viknu Šejn.

Međutim, samo nekoliko sekundi kasnije Šejn je ostao sam.

Pucnjava je prestala. Ti kučkini sinovi su znali da je Šejn sada njihov i da mu nema spasa.

— Jedan protiv osam, Šejne! — viknu Fets iz kočije. — Izračunaj kakvi su ti izgledi!

Ubili su Indijanca. Frisa i dvojicu šerifa. Hud je bio mrtav čovek. Šejnu je bilo jasno zašto su želeli da ga pošalju na onaj svet.

Uzeo je municiju mladića.

— Šejne, mi sada dolazimo! — viknuo je Fets i sišao iz kočije. Revolveraši su kamenjem oterali konje sa ivice puta. Šejn opsova.

Dogodilo se ono najgore. Borba žutokljunaca sa revolverašima bila je uzaludna. Hud je mrtav čovek.

Hudovi revolveraši su otpočeli napad. Približavali su se sa svih strana. Šejn je odgovorio na vatru. Ogromno stablo drveta služilo mu je kao odličan zaklon. Kada je pogodio jednog revolveraša ostali su se povukli. Oterali su konje još dalje.

Četvorica revolveraša su sada pucali na Šejna. Trojica su poterali konje u zaklon. Bojali su se da će Šejn upucati životinje.

Šejn ponovo napuni revolver. Ubrzo su se pojavila i ona trojica. Osuli su žestoku vatru.

Visoki čovek je bio primoran da se povuče nazad do sledećeg drveta. Setio se kočije. Da li je to spas?

Već sledećeg trenutka on je ustao i potrčao što je brže mogao. Pri tom je stalno pucao i primorao revolveraše da se sklone u zaklone.

Njih četvorica su i dalje pucali na Šejna dok su ostala trojica potrčala prema mestu gde su se nalazili konji. Izgleda da su shvatili šta Šejn namerava da uradi!

Šejn se već nalazio pored kočije. Pucao je na četvoricu revolveraša koji su morali da se povuku u zaklon.

Već sledećeg trenutka visoki čovek se našao na kočijaševom sedištu. Fijuknuo je bičem i poterao konje u galop.

Četvorica revolveraša su potrčali niz put. Stalno su pucali. Šejn se sagnuo.

Kada je kočija izašla na put iza nje se podigao čitav oblak prašine. Šejn se okrenuo nazad.

Pucnjava je bila prestala. Trojica revolveraša su već uzjahali svoje konje, a ostale životinje su terali ispred sebe. Znači, lov na Šejna je počeo.

Šejnu je bilo jasno da protiv jahača nema nikakve šanse. Ipak, on je hteo da se makar izvuče iz doline i dokopa se brda gde su se nalazile visoke stene. Tamo je predeo bio nepregledan i verovatno konji neće moći da idu onim stazama kojima će se on kretati.

Stalno se okretao nazad. Jahači su u galopu jurili za njim. Najpre je to bila jedna grupa, ali potom su se razdvojili.

Kočija je jurila drumom. Iza nje se dizao čitav oblak prašine. Put se sada blago penjao uz brdo. S leve strane pojavile su se stene.

Šejn se još jednom okrenu nazad. Jahači su bili udaljeni oko četvrt milje iza njega. Zatim ih je izgubio iz vida. Ubrzo su se ponovo pojavili. Rastojanje je sada iznosilo oko dvesto jardi.

Na krivini je Šejn uzeo „vinčesterku” i skočio iz kola. Kočija je nastavila da se kreće dalje.

Šejn se dočekao na noge. Ubrzo je nestao iza prve stene.

Začuo se topot konjskih kopita. Dva prva jahača projuříše putem. Ubrzo su prošli i ostali Hudovi revolveraši. Oni se ríšu osvrтали unaokolo. Žurili su da stignu kočiju.

Topot kopita je ubrzo prestao. Šejn se uspravi. Iscerio se. Gonioci su nestali u daljini.

Okrenuo se na drugu stranu i potražio pukotinu u steni da bi se provukao kroz nju i što više se udaljio od puta.

XVI

Fets i Ralf su galopirali na čelu grupe. Obojica su držali puške u rukama. Međutim, još je samo Ralf pucao. Kočije su jurile ispred njih.

A onda se dogodila nesreća. Kola su udarila u stenu i skoro se raspala. Konji su nastavili da trče dalje.

Ralf i Fets zaustaviše konje. Sjahali su, dotrčali do ostataka kočije gde su pretpostavljali da će naći Šejna. Naravno, kao mrtvog čoveka. Drukčije i nije mogla da se završi ova luda trka!

Ostali revolveraši su takođe zaustavili svoje konje i prišli razbijenoj kočiji.

— Da li je taj kućkin sin slomio vrat? — viknu Džek. — Kako se to dogodilo?

Ralf se sagnuo. Uzeo je jednu dasku sa sedišta i zatim je ponovo bacio. Osvrnuo se na sve strane.

— Kuda je, do đavola, nestao taj kućkin sin? — viknu on i pogleda Fetsa koji je pored puta tražio Šejnovo telo.

— Sto mu gromova! — reče Džek posle izvesnog vremena. — Taj prokleti kućkin sin je iskočio ranije!

— Ali, gde se to moglo dogoditi? — rešao je Fets besno. I njemu je bilo jasno da je Šejn još ranije iskočio iz kola. Okrenuo se nazad i pogledao visoke stene.

— Taj prokleti smrdljivi jazavac! — rekao je Ralf ljutito. — Izgleda da je namazan svim mogućim bojama.

Fets priđe svome konju.

— Brzo! Dolazite! — naredi on. — Svi!

Ljudi su uzjahali i krenuli za Fetsom. Baš na onom mestu gde je Šejn iskočio iz kočije Fets je zaustavio konja i sjahao.

— Eno tamo gore! — viknu on. — Kladim se da je tu.

— Šejne! — viknu on. — Gotov si. Baci cručje i izadi na čistinu! Sa rukama podignutim uvis! Dajemo ti pet minuta. Posle toga dolazimo po tebe!

Ljudi su gledali prema stenama. Ko se tamo nalazi ne piše mu se dobro.

XVII

Šejn se namršti. Stvarno nije imao sreće. Stena iza njega bila je jako strma i nije nikako mogao da se popne uz nju. Znači, morao je natrag dole na put. Međutim, ispred njega su se nalazili revolveraši!

Oni su mu se već približavali. U rukama su držali revolvere.

Rastojanje je iznosilo još samo oko sto jardi. Šejn ih je pustio da se popnu još više.

Fets je još jednom viknuo Šejnovo ime. Međutim, Šejnu ni na kraj pameti nije palo da se javi i time oda mesto na kome se nalazi. Bar će iznenađenje biti na njegovoj strani.

Sada su ih delili još samo pedeset jardi.

Revolveraši su stigli do jedne stene. Naslonili su se na nju i radoznalo gledali gore u visinu. Zatim su jedan za drugim prešli preko nje. Sačekali su dok je i poslednji od njih savladao visoku prepreku. Koračali su dalje. Korak po korak. Oprezno i zastrašujuće!

Četrdeset jardi!

Njih sedmorica! Međutim, predavanja nema!

Približili su se već na dvadeset jardi.

Šejn munjevito ustade i otvori vatru. Uostalom, oni nisu došli ovamo gore da bi ga odveli na vašar. Nameravali su da ga ubiju da im više ne bi bio za petama i izveo ih pred sud.

„Vinčesterka” je grmela i sevala.

Šejn je pogodio najbližeg čoveka u ruku. Ovaj je ispustio revolver i kleknuo.

Oglasiše se i revolveri.

Šejn se bacio u stranu. Legao je u senku jedne visoke stene.

Petorica revolveraša se okrenuše na drugu stranu. Pucali su u pravcu gde su pretpostavljali da se nalazi Šejn.

Visoki čovek se podigao. Naslonio je „vinčesterku” na kameni zid.

Revolveraši su zastali i sagnuli glave. Njihovi revolveri su neprestano upućivali đavolski opasno olovo koje je zviždalo pored Šejnovih ušiju.

Pogodio je Fetsa. Vođa revolveraša je pao napred. Ostao je da leži ispred Šejna skoro na domet kamena. Njegovo telo se nekako neobično iskrivilo.

Ipak, Šejn to nije gledao. Odgovorio je na vatru ostalih revolveraša. Oni se baciše u zaklon.

Šejn spusti „vinčesterku”. Nijedan pucanj više nije pao.

Revolveraši se više nisu pokazivali. Sakrili su se iza stena i prasak iz njihovih revolvera se više nije čuo.

Visoki čovek ponovo napuni pušku. Povukao se nešto malo nazad između stena.

Ništa se više nije dogodilo među stenama. Šejn je ubrzo primetio da ispred sebe ima otvoren put.

Počeo je polako i oprezno da se spušta dole. Njegov mrkov koga je posle njegovog bekstva jahao Fets sada ga je pozdravio radosnim rzanjem.

Šejn je izveo mlade žutokljunce na sud. Okružni sudija i šerif su pažljivo saslušali mlade ljude i pročitali papire sa suđenja rančeru Hudu koje su oni napravili tamo gore u šumama.

Proces su dobili doseljenici. Ko je od njih još uvek živio u Riflutu mogao je da ostane tu, a oni koje je Hud najurio sa njihovih poseda mogli su sada da se vrate natrag. Šteta će im biti nadoknađena iz Hudove zaostavštine.

Time su mladi ljudi pobedili. To je i sudija pomenuo.

Međutim, on im je ukazao na to u kakvu opasnu avanturu su se bili upustili.

— Čak ako neko i misli da je u pravu ne sme da sudi po svojoj sopstvenoj pravdi — rekao je on. — Kod nasilja se gubi svaki osećaj za razumno odlučivanje.

Rekao je mladim ljudima da njihovo suđenje nije bilo ništa drugo nego nasilno ponašanje. Oni nisu imali pravo da se stave u ulogu sudije. Samim tim, oni su stali na suprotnu stranu zakona. Oni koji su povelili te mlade ljude u planinu moraću da odgovaraju pred zakonom, naravno ako su punoletni. Međutim, većina mladića je ubijena u obračunu sa Hudovim revolverašima ili su se odmetnuli u šumu i nestali bez traga i glasa. Takvi su bili Žan Fris i Klod Bido.

Ostali mladi ljudi su bili samo sporedne figure u celoj igri. Reči sudije su bile jedna dobra pouka za njih. Tek sada su shvatili da su prekršili zakon.

Od Hudovih revolveraša niko više nije uhvaćen. Okoreli ubice su znali da ih čeka uže oko vrata i razbežali se na sve strane. Za njima su raspisane poternice.

Šejn je već iste večeri, kada je završeno suđenje, odjahao iz grada. U Rilfutu je saznao od ljudi da je Klod Bido pobe-
gao na zapad zbog straha da će biti osuđen zbog ubistva koje
u stvari nije počinio. Njegova porodica je kasnije krenula za
njim. Bojali su se osvete Žana Frisa koji je verovao da je Bido
ubio njegovog oca.

Ipak, bilo je jasno da je za to ubistvo bio kriv Hud.

Šejn se odlučio da otkrije tragove Žana Frisa i da mu sa-
opšti istinu o smrti njegovog oca.

Kada je stigao na ranč Frisovih bio je iznenađen. Suzana
i njena kćerka Kerol tovarile su svoje dragocenosti u jedna
farmerska kola.

Kerol je izašla iz kuće. U njenim rukama nalazila se korpa
sa rubljem.

— Šejne! — uzviknu ona iznenađeno.

Šejn sjaha iz sedla.

— Šta se dogodilo? — upita on. — Kuda to nameravate
da odete i zašto? Proces je dobijen. Svi mogu da ostanu tamo
gde su i svakome će biti data odšteta.

Kerol spusti korpu sa vešom na zemlju i potrča mu u su-
sret.

— Da li je to istina, Šejne? — upita ona sa suzama u
očima. — Da li smo zaista dobili sud?

Bila je srećna, ali je plakala dok je njena glava bila na-
slonjena na grudi visokog čoveka.

Suzana Fris je se pojavila na vratima kuće. Lepa žena.
Delovala je mladalački. Međutim, na njenom licu se ogledala
tuga.

— Moramo krenuti da tražimo Žana, mister Šejne — reče
ona. On treba da sazna pravu istinu o tome ko je ubio njego-
vog oca.

— Ja ću ga potražiti i vratiću ga natrag — reče Šejn.

Međutim, odmah mu je bilo jasno da Žan nije glavni raz-
log zašto ova žena želi da ode odavde. Htela je da nađe utehu
u zaboravu!

— Ipak ćemo otputovati odavde — rekla je ona.

Visoki čovek je pomogao ženama da natovare u kola stva-
ri koje su već bile iznete ispred kuće.

Dva sata kasnije kola su krenula prema zapadu. Šejn je
vezao svog mrkova iza kola. I on je pošao s njima.

K R A J

HOGAR STRAŠNI

by
DICK BROWNE

ŠTOS U SPRAVLJANJU VINA
OD BOROVNICE JE U TOME
-DA NE UZMEŠ PREVIŠE BO-
ROVNICE!'



POČNEŠ
SA JEDNIM
ZRNOM...



I ONDA...

GAZ
GAZ
GAZ
GAZ



OHO! OVO JE BAŠ
BILO SOČNO ZRNO!'



ZA VAŠ ODMOR I ZABAVU

WESTERN ROMANI

SVAKOG 3. U MESECU
VAJAT ERP

SVAKOG 16. U MESECU
ŠEJN

SVAKOG 7. U MESECU
DOK HOLIDEJ

